

Există Dumnezeu?

Întrebarea Fundamentală a Vieții

© 2000 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel.

Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: John Ross Schroeder, Bill Bradford Scriitori contributori: Scott Ashley, Roger Foster,

Recenzi Editoriali : John Bald, Jim Franks, Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Richard Thompson, David Treybig , Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

Life Ultimate Question - Does God Exist - Există Dumnezeu - Întrebarea Fundamentală a Vieții.doc

- 1 -

Adresând Întrebările Fundamentale

Descoperirea a fost fenomenală. Pentru zece zile astronomii au îndreptat cu atenție Telescopul Spațial Hubble spre un petic mic de cer care părea nu mai mare decât un grăunte de nisip ținut cu brațul întins. Concentrând pe un punct lângă Carul Mare unde vederea nu ar fi blocată de planetele și stelele din vecinătate, oamenii de știință au folosit instrumentele gigantului telescop în orbită ca să adune metodic 342 expuneri, în medie între 15 și 40 de minute durată. Ei au înregistrat cu răbdare puncte de lumină minuscule patru bilioane mai palide decât cele detectabile cu ochiul omenesc.

Ei au sperat că găsească răspunsuri la întrebări fundamentale despre univers. Cât este de întins? Cât de departe am putea noi vedea în cercetarea noastră pentru galaxii bilioane de ani lumină de a noastră? Ar putea ei găsi indicii asupra originii universului și a galaxiei noastre proprii Calea Laptelui?

Astronomii au fost impresionați când au combinat sutele de imagini și au dezvoltat fructele muncii lor. Înaintea lor se afla o imagine uimitoare. Micul grăunte de cer cercetat cu atâta atenție amănunțită de cel mai puternic telescop al omului conținea un caleidoscop de sute peste sute de galaxii de diferite forme, mărimi și culori. Privind printr-un „tub” de cer de mărimea unui fir de păr ei au numărat *nu mai puțin de 1500 de galaxii*.

Explorând limitele detectabile ale timpului și spațiului, ei au dedus că cele mai slabe galaxii pe care le înregistraseră ei, erau la mai mult de *10 bilioane* de ani lumină distanță. Unele dintre cele mai strălucitoare erau chiar aproape, la numai o distanță de 2.5 bilioane de ani-lumină.

Chiar și mai uimitor, oamenii de știință au conchis că universul conține cu mult mai multe galaxii decât ne putem noi imagina – cel puțin *100 de bilioane* și foarte posibil chiar mai multe.

Cât sunt de mari aceste numere? Ca să le punem în perspectivă, dacă ai număra galaxiile la o rată de una pe secundă pentru 24 de ore, ți-ar lua aproape 32 de ani de asemenea numărat ca să ajungi la un bilion. Ai folosi aproape 3200 de ani ca să ajungi la 100 bilioane de galaxii, și aceasta este numai estimarea numerelor de galaxii în univers. Galaxia medie de mărimea Căii Laptelui se crede că conține 200 de bilioane de stele și un număr ne spus de mare de planete.

Asemenea numere uluitoare ne depășesc repede înțelegerea și imaginația noastră limitată.

Întrebări fundamentale asupra originilor

Care dintre noi nu a privit la cerul nopții și nu s-a minunat de ce suntem noi oare aici? Care este locul nostru în univers? Care este scopul vieții?

Într-o epocă de creștere uimitoare a cunoștințelor despre univers, filozofi, savanți și alți gânditori își pun aceleași întrebări. Concluziile pe care le-au tras din înțelegerea științifică tradițională și raționamentul profund au fost analizate și au lăsat de dorit.

Fizicianul teoretic britanic Stephen Hawking, autorul cărții foarte căutate *O scurtă istorie a timpului: Dela Marea Explozie la Găurile Negre* [A Brief History of Time: From the Big Bang to Black Holes], consideră unele dintre aceste întrebări vitale: „Noi ne găsim într-o lume consternată,” scrie el. „Noi vrem să pricepem tot ce vedem în jurul

nostru și să întrebăm: Care este natura universului? Care este locul nostru în el și de unde am venit?” (1988, p. 171).

Oamenii au pus întrebări privitor la existența noastră încă de la începutul istoriei. Dar rareori au fost ele atât de bine exprimate ca de eminenții oamenii de știință, istoricii și filozofii epocii noastre.

Profesorul Hawking nu pretinde să aibă toate răspunsurile. Dar prin cunoștințele și abilitatea sa științifică extraordinară – în special în câmpurile de astronomie, cosmologie și matematică – el pune întrebările corecte.

El nu este singurul om de știință care să reflecteze asupra acestor întrebări fundamentale.

Defunctul Carl Sagan, de asemenea un om de știință strălucitor și un autor de cărți foarte populare, a scris în introducerea sa la cartea Profesorului Hawking: „Noi ne petrecem viețile de zi cu zi fără să înțelegem aproape nimic despre lume. Noi ne gândim prea puțin la mașinăria care generează lumina solară care face viața posibilă, la gravitatea care ne ține lipiți de pământ care altfel ne-ar trimite de a rostogolul în spațiu sau la atomii din care suntem făcuți și de a căror stabilitate depindem fundamental” (ibid., p. ix).

Profesorul Sagan și-a dedicat viața întreagă aducerii gândirii științifice publicului neștiințific. Notează o altă dintre observațiile sale: „Cu excepția copiilor (care nu știu suficient ca să nu pună întrebările importante), puțini dintre noi petrec mult timp minunându-ne de ce este natura în felul în care este; de unde a venit cosmosul, sau dacă a fost întotdeauna aici...” (ibid.).

Poate că cei mai mulți dintre noi se simt necalificați să cântărească misterele universului și că ne-am pierde timpul. Dar aceasta nu este adevărat. Această curiozitate intelectuală vine cu condiția de ființă omenească. Tu ar trebui să pui întrebările și să ai răspunsurile.

Profesorul Hawking accentuează acest punct în ultimele pagini ale „*O scurtă istorie a timpului*”: „...Dacă noi descoperim o teorie completă [care să explice totul] ar trebui cu timpul să fie înțeleasă în principii generale de toată lumea, nu numai de câțiva oameni de știință. Atunci, noi toți, filozofi, oameni de știință și lumea obișnuită, ar trebui să putem să luăm parte la discuția întrebării „*dece existăm noi și universul*” (p. 175, accentuarea adăugată).

El conchide. „Dacă noi aflăm răspunsul la aceasta, ar fi triumful absolut al rațiunii omenești – *pentru că noi am cunoaște atunci mintea lui Dumnezeu*” (ibid., accentuarea adăugată).

O întrebare importantă

Istoricul britanic Paul Johnson a scris recent cartea *O istorie a Evreilor* [A History of the Jews]. El a pus de asemenea, în paginile ei, unele dintre cele mai importante întrebări ale omenirii: „Pentru ce suntem noi pe pământ? Este istoria numai o serie de evenimente a căror sumă nu are nici o însemnătate?... sau este un plan providențial al cărui agenți, oricât de umili, suntem noi?” (1997, p. 2).

Este această viață tot ce este sau este ceva mai mult? Dacă este ceva mai mult, cum ar trebui cunoștința despre acel „ceva” să ne afecteze viața? Neglijăm oare o perspectivă vitală când revedem paginile istoriei omenești?

Acestea sunt într-adevăr întrebări fundamentale. Le-am privit noi cinstit? Dece suntem noi aici? Au viețile noastre vreun scop? Care ne este destinul, și este destinul acela legat inextricabil de existența lui Dumnezeu? Noi avem nevoie să punem și să

căutăm răspunsuri la aceste întrebări. Răspunsurile lor au consecințe serioase care ne-ar afecta profund modul în care trăim.

Dar de unde să începem? Cum răspundem noi la cea mai de bază dintre toate întrebările: Există oare Dumnezeu? Este El real; trăiește? Și dacă este așa, cum este El? Are El vre-un plan pentru noi?

Noi putem găsi răspunsuri la aceste întrebări. Dovada existenței lui Dumnezeu se poate găsi. Să ne uităm la această dovadă, întrebând și primind răspuns la întrebări atât de importante pentru căutarea noastră legat de semnificație și scop.

Ilustrații:

Dece ai fost născut? Dece exiști? Oamenii au pus aceste întrebări de secole, dar foarte puțini au găsit răspunsuri.

Telescopul Spațial Hubble a capturat imagini uimitoare ale universului. Fotografia, discutată în introducere, arată galaxii la 10 bilioane de ani lumină de noi. Gazoșii „Stâlpi ai Creației” sunt crezuți să fie locul de naștere al noilor stele în curs de formare.

Dovadă în plină vedere

În secolele recente filozofii au încercat să răspundă întrebărilor majore despre existența omenirii și locul nostru în univers. Cum s-au adresat ei acestei chestiuni?

Premisa lor fundamentală a fost că Dumnezeu nu există. Fără să lase spațiu pentru ceea ce noi nu putem vedea, auzi sau simți, sau măsura prin metode științifice, ei au crezut că răspunsul se poate afla prin rațiune omenească. Folosind puterea omului de a gândi, cu prejudecata lui naturală împotriva lui Dumnezeu, (vezi „Dușmănia naturală a omului către Dumnezeu” pagina 45), ei au conchis că universul a apărut din nimic, viața a evoluat din material inert, și gândirea însăși este cel mai bun ghid de a ne găsi calea.

În cartea sa recentă *În căutarea lui Dumnezeu* [A Quest for God], istoricul Paul Johnson observă: „Existența sau ne-existența lui Dumnezeu este cea mai importantă întrebare pe care noi oamenii suntem vre-odată îndemnați să răspundem. Dacă Dumnezeu există, și dacă în consecință suntem chemați într-o altă viață când aceasta se sfârșește, un set de consecințe importante urmează, care ne-ar afecta fiecare zi, aproape fiecare moment, al existenței noastre terestre. Viața noastră devine atunci numai o *preparare pentru veșnicie* și trebuie condusă cu totul cu *viitorul nostru în vedere*” (1996, p. 1, accentuarea adăugată).

Putem noi cu adevărat să înțelegem răspunsurile la cele mai importante întrebări ale vieții fără să fim cel puțin înclinați să examinăm întrebarea existenței lui Dumnezeu, care este descris în Biblie că ne-a dat viață și ne-a creat în propria Sa întruchipare? (Genesa 1:26-27). Gândirea omenească, cu toate acestea, respinge automatic ideea lui Dumnezeu ca Creatorul care are un scop pentru om și univers. Cu acel dispreț total pentru Dumnezeu au venit consecințe neprevăzute și tragice.

Putem noi găsi dovada solidă a existenței lui Dumnezeu? Dacă este așa, unde să o căutăm și care este natura acestei dovezi? Care este atitudinea noastră pentru această dovadă și cum ne-ar influența modul nostru de viață?

Evaluând evidența

Cum se compară evidența pentru existența lui Dumnezeu cu cea prezentată împotriva ei? Cum este fiecare evidență cântărită și evaluată este hotărâtor pentru validitatea oricărei concluzii pe care o vom trage în această cea mai importantă chestiune. Noi trebuie să cercetăm argumentele pentru și împotriva existenței lui Dumnezeu fără să recurgem la premise întemeiate pe prejudecăți sau concluzii ilogice.

Prejudicata lucrează în amândouă direcțiile. Mulți oameni care cred în existența lui Dumnezeu se simt obligați să-și apere punctul lor de vedere prin metode iraționale. Ei își subminează cauza lor prin aceasta. Într-o manieră asemănătoare, mulți care cred că nu există Dumnezeu refuză să dea evidenței existenței Lui o șansă imparțială. În ambele situații, prejudicata neîntemeiată este adevăratul dușman.

Richard Dawkins, profesor de zoologie la Universitate din Oxford și un susținător energetic al teoriei evoluționiste, a scris *Ceasornicarul Orb: Dece evidența evoluției dezvăluie un univers fără desen* [The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe Without Design]. El a însumat punctul de vedere ateu despre originea și existența omului:

„Selecția naturală, procesul orb, inconștient, automatic pe care Darwin l-a descoperit, și care noi știm acum că este explicația pentru existența și aparenta formă intenționată a întregii vieți, nu are nici un scop în minte. Nu are minte și nu are ochii minții. Nu are un plan pentru viitor. Nu are viziune, nici prevedere, nu are vedere de loc. Dacă se poate spune că are rolul unui ceasornicar în natură, este un ceasornicar orb” (1986, p. 5, accentuarea în original).

Totuși, ca să evite acceptarea evidenței neconfortabile a existenței lui Dumnezeu, el raționează, „Biologia este studiul lucrurilor complicate care dau *impresia* să fi fost desenate cu un scop” (Dawkins, p. 1, accentuarea adăugată).

În timp ce admite că lucrurile vii dau impresia unui desen intenționat, profesorul Dawkins nu consideră ceea ce este evident – că, dacă ele *par* să fi fost desenate, poate că au fost într-adevăr desenate.

Negând sau recunoscând evidentul

Recunoașterea sarcastică a Profesorului Dawkins că organismele vii „ne impresionează copleșitor cu aparența unui desen ca a unui maestru ceasornicar,” cum a spus el, (p. 24), nu este refuzată cu ușurință de atât de mulți alți oameni de știință. Ei văd prezența copleșitoare a desenului complicat în univers ca un indicator puternic al unui profesor Dawkins foarte inteligent.

O tendință crescândă între cercetători în biologie, fizică, astronomie, botanică, chimie, și alte discipline majore, este studiul și dezbateră complexității și a ordinii pe care ei o găsesc la fiecare nivel în univers. Scriitorii și oamenii de știință folosesc termenul *principiu antropic* ca să descrie ceea ce, după toate observațiile și aparențele, sunt un univers și o planetă reglate cu finețe pentru viață – în particular viața omenească.

Paul Davies, profesor de matematică fizică, la Universitatea din Adelaida din Australia, rezumă descoperirile crescânde ale oamenilor de știință din multe domenii: „o listă lungă de „accidente norocoase” și de „coincidențe” a fost adunată...Luate împreună, ele oferă evidență impresionantă că viața cum o cunoaștem noi depinde foarte sensibil de forma legilor fizice, și de unele accidente, în aparență neprevăzute, în valorile actuale pe care natura le-a ales pentru diferite mase ale particulelor, puterea forței, și așa mai departe...

Este suficient să zicem că, dacă noi am putea judeca pe Dumnezeu, și să alegem valori pentru aceste calități, în timp ce învârteam capricios o pereche de butoane, *noi am găsi că aproape toate pozițiile butoanelor ar lăsa universul de nelocuit*. În unele cazuri ar apărea ca și cum butoanele diferite trebuie să fie reglate cu precizie enormă dacă universul este să fie astfel încât viața să înflorească” (*Mintea lui Dumnezeu: Baza Științifică a unei Lumi Raționale* [The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World], 1992, pp. 199-200, accentuarea adăugată).

O lume plănuită și cu scop

Este oare universul nostru complex munca unui ceasornicar orb, cum susțin unii? Este ceea ce vedem despre noi în fiecare zi? Este viața pe pământ simplu produsul șansei, fără scop sau plan, fără control sau consecințe?

Acumularea de evidență contrarie, conduce din ce în ce mai mulți oameni de știință să pună la îndoială presupuneri populare de ani de zile în cercurile științifice. Deși sunt puțini cei care ar fi dispuși să admită evidența convingătoare a existenței lui Dumnezeu, mulți admit că peste tot unde se uită văd evidența unei lumi care dă aparența unui plan complex până în cele mai mici amănunte (vezi „O planetă perfectă pentru viață,” pagina 11).

Biblia recunoaște ceea ce este vădit când ne prezintă cu o explicație a vieții foarte diferită de cea exprimată de profesorul Dawkins. *Ea prezintă universul ca lucrul manual al unui Creator*: „De unde vine toată ordinea și frumusețea pe care o vedem noi în lume?” a întrebat Sir Isaac Newton. Întrebarea este naturală și a fost pusă de un om de știință credincios care a recunoscut necesitatea unei cauze pentru fiecare efect. Acțiunile au consecințe. Un univers creat măiestru de complicat indică un Planificator inteligent.

Albert Einstein s-a minunat de asemenea de ordinea și armonia pe care colegii lui savanți le-au observat prin întreg universul. El a notat că sentimentele religioase ale savantului „iau forma unei uimiri încântate de armonia legii naturale, care dezvăluie o inteligență de o asemenea superioritate încât, comparată cu ea, toată gândirea și activitatea sistematică a ființelor umane este o reflecție a unei lipse de semnificație absolută” (*Citabilul Einstein* [The Quatable Einstein], Alice Calaprice, editor, 1996, p.151).

Martin Rees, Profesor de Astronomie la Universitatea Cambridge, și scriitorul științific John Gribbin, discutând cât de fin reglat au găsit savanții să fie universul, notează că, „condițiile în Universul nostru, se pare că sunt unic corespunzătoare pentru forme de viață ca noi înșine, și poate chiar pentru orice formă de complexitate organică...Este Universul croit anume pentru om?” (*Coincidențe cosmice: Materie neagră, Omenire și Cosmetologie antropică* [Cosmic Coincidences: Dark Matter, Mankind and Anthropic Cosmology], 1989, p.269, Accentuarea în original).

Profesorul Davies a exprimat-o în felul următor: „Prin munca mea științifică am ajuns să cred cu mai multă și mai multă convingere că universul fizic este asamblat cu o ingenuitate atât de uimitoare încât nu pot accepta că este numai un fapt sec. Trebuie să fie, mi se pare mie, un nivel mai profund de explicație. Dacă cineva dorește să numească acel nivel mai profund „Dumnezeu” este o chestiune de gust și de definiție...[Eu] cred că ființele omenesti aparțin în schema lucrurilor într-un mod foarte de bază” (*Mintea lui Dumnezeu: Baza științifică pentru o lume rațională* [The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World], p. 16).

Nu este de mirare că astro-fizicianul Britanic Sir Fred Hoyle a zis: „O interpretare cu bun simț a faptelor sugerează că o supra-inteligență, s-a jucat cu fizica, la fel cu chimia și biologia, și că nu există forțe oarbe în natură despre care să merite să vorbim. Numerele pe care cineva le calculează din fapte mi se par mie că sunt atât de copleșitoare încât pun această concluzie aproape în afara oricărei întrebări” (Fred Heeren, *Arată-mi pe Dumnezeu: Ce ne spune mesajul din spațiu despre Dumnezeu?* [Show Me God: What the Message From Space Is Telling Us About God?] 1997, frontispiciu, accentuarea adăugată).

Persistența necredinței

Totuși credința că Dumnezeu nu este necesar persistă cu încăpățănare. Paleontologul Stephen Jay Gould de la Universitatea Harvard însușește punctul lui de vedere ateu: „Nici un spirit intervenționist nu privește cu dragoste peste afaceri [omenirii]. Nici o forță vitală nu propulsionează schimbări evoluționiste. Și orice credem noi despre Dumnezeu, existența Lui nu este manifestată în produsele naturii.” (*Moștenirea lui Darwin* [Darwin Legacy], Charles Hamrum, editor, 1983, pp. 6-7).

Sușinătorilor evoluției le place să indice că acceptarea unui Creator divin cere credință în cineva sau ceva pe care noi nu putem vedea. Totuși ei sunt departe de a fi confortabili admitând că toți cei care cred că viața a evoluat din materie inertă au încredere într-o teorie care nu poate fi dovedită – și este bazată pe dovezi mult mai fragile decât ceea ce suportă credința credincioșilor într-un Creator.

Credința evoluționiștilor presupune că universul nostru neînchipuit de complex s-a creat el însuși ori cumva a venit în existență din nimic. Ei cred cu fermitate într-o înlănțuire de evenimente care sfidează nu numai logica dar și legile fundamentale de fizică și biologie. (Pentru o vedere mai apropiată a controverselor creație-evoluție, fi sigur să ceri copia ta gratuită a broșurii *Creație sau Evoluție: Contează ceea ce crezi tu?* [Creation or Evolution: Does It Really Matter What You Believe?]).

Evoluția a devenit, într-un sens real, o altă religie. Credința discipolilor ei este înrădăcinată în credința nesubstanțiată că universul de necrezut, inclusiv lumea din jurul nostru, abundând într-o varietate de forme complicate de viață, este rezultatul unei șanse oarbe, la nimereală. Nu oferă nici o explicație rațională de unde a venit materia care a făcut posibil universul și presupusa evoluție a vieții.

Evitând întrebarea de unde a originat materia și universul, susținătorii evoluției încep cu un univers existent operând conform unor legi armonioase și previzibile. Ei recunosc că toate aceste legi există și funcționează fără greșală. Și totuși ei nu au nici cea mai mică idee despre originea lor. Ei preferă să ignore evidența copleșitoare că o inteligență extraordinară este în spatele acestor legi ordonate și armonioase.

Universul nostru funcționează ca un ceas gigantic. Ultimii 40 de ani de explorare spațială au arătat precizia universului. Este din cauza acestei predictabilități că NASA poate de o execuție la timp de o fracțiune de secundă când lansează oameni în spațiu și trimite rachete să exploreze planete atât de îndepărtate că uneori este nevoie de ani ca să le ajungă deși zboară cu viteze de mii de kilometri pe oră.

Evidența legilor naturii

Legi fizice uimitor de precise guvernează universul. După cum a prezentat-o Einstein: „Religia mea constă din admirația umilă a spiritului superior nelimitat care se dezvăluie pe sine însuși în cel mai mic amănunt pe care noi îl putem detecta cu mințile noastre fragile și slabe. Acea convingere emoțională profundă a prezenței unei puteri raționale superioare, care este dezvăluită în universul nemărginit, formează ideea mea de Dumnezeu” (*Citabilul Einstein* [The Quatable Einstein], p. 161).

Astronomii pot prezice cu o precizie uimitoare când o cometă urmează să se întoarcă pe cerul nostru. Oamenii de știință pot trimite un vas spațial să aterizeze pe alte planete sau orbitează corpuri cerești la milioane de mile distanță. Corpurile cerești se mișcă într-o manieră complet previzibilă.

Pe pământ noi putem înregistra pozițiile stelelor și ale planetelor pentru orice zi, lună sau an, înainte sau înapoi, cu o precizie de necrezut. Calendarele sunt folosite din

cauza legilor imuabile ale universului. Noi putem depinde de timpul și poziția corpurilor cerești din cauza legilor care guvernează relațiile lor. Într-un sens, istoria omenirii este povestea descoperirii noastre a mai multe și mai multe din legile care ne guvernează cosmosul.

Spre exemplu, noi suferim efectele legii gravitației. Deși gravitatea este un lucru pe care noi nu îl putem vedea, noi știm că există. Noi știm că funcționează consecvent. Este una dintre legile fundamentale ale universului. Legi asemănătoare guvernează fiecare aspect al universului, -- legi ale energiei, de mișcare, masă, materie și însăși viața.

Dar ce este anume teoria evoluției? Teoria evoluției susține că viața a apărut din materie fără viață și, de-a lungul a nenumărați eoni, s-a schimbat ca să formeze uimitoarea varietate de forme de viață pe pământ.

Însuși conceptul acesta este contrar uneia dintre legile naturale fundamentale: *legea biogenezei*. Prin toată natura biogeneza este evidentă din abundență. Viața nu poate veni decât din viață existentă, întocmai după cum viața ta a fost concepută de părinți în viață. Evoluționiștii, bine-nțeleș contrazic acest principiu dar nu pot produce nici un fel de evidență împotriva lui.

Evidența unui Mare Planificator

Să mergem acum la miezul problemei: Dece găsim atât de multe legi de încredere, previzibile, bine acordate, guvernându-ne existența? Care să fie originea lor? A început viața din întâmplare sau este altceva mai mare aici la lucru? Trebuie să fie o explicație pentru existența a tot ce există. Numărul, precizia și perfecția legilor naturale nu se poate explica printr-un accident. Asemenea gândire este irațională.

Bunul simț ne spune că existența unui univers neînchipuit de minunat, organizat și susținut de nenumărate legi de fizică, pretinde existența unui Creator al acestor legi, un Desenator al acestor structuri.

Una dintre cele mai clare dovezi ale existenței lui Dumnezeu este în extraordinarul desen al universului. Savantul australian Paul Davies a descris bine în cartea sa *Mintea lui Dumnezeu: Baza științifică pentru o lume rațională* [The Mind of God: The Basis for a Rational World]: „Ființele umane au fost întotdeauna pătrunse de venerație de subtilitatea, majestea și complicata organizare a lumii fizice. Peregrinarea corpurilor cerești peste cer, ritmurile sezoanelor, tiparul unui fulg de zăpadă, miriadele de ființe vii atât de bine adaptate la mediul lor – toate acestea se par prea bine aranjate să fie rezultatul unui accident fără minte. Este o tendință naturală ca să atribuie ordinea elaborată a universului lucrărilor cu scop ale unui Dumnezeu” (p. 194).

Un alt scriitor care a văzut dovada clară a creației în jurul său a fost Regele David. Privind spre ceruri cu 3000 de ani în urmă, el a recunoscut că el privea la lucrul mâinilor Creatorului, și că noi putem discerne multe despre El prin lucrările Sale manuale: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii, în ceruri El a întins un cort soarelui” (Psalm 19:1-4).

Splendoarea cerului de noapte încă ne mișcă spre minunare și venerație. Ce sunt acele mici grăunțe de lumină care strălucesc în întunericul spațial? Cum au ajuns ele acolo? Dece sunt ele acolo? Ce zace dincolo de ele în spațiul de neînchipuit al universului? Grandoarea cerurilor licăritoare pune întrebări nu numai despre univers dar și *despre partea noastră în el*.

Același lucru este adevărat despre modelele complicate ale lucrurilor aici pe pământ, nu numai lumea pe care o vedem în jurul nostru dar și lumea nevăzută pe care o explorăm cu microscopul.

O mie de ani după ce Regele David și-a exprimat venerația pentru aceste minunății, Apostolul Pavel le-a spus Creștinilor din Roma că „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:2).

Autorii Bibliei au recunoscut în creație multe dovezi ale marelui, și a tot înțeleptului, Creator. Ei au înțeles că minunățiile pe care le vedem în jurul nostru strigă același mesaj: Un asemenea desen uimitor cere un Maestru Desenator! Dacă suntem mișcați de puterea mării, de măreția unui lanț de munți, de frumusețea delicată a primelor flori de primăvară sau de nașterea unui copil, privind la lumea din jurul nostru putem conchide natural că: *Aceasta este manopera unui Mare Desenator.*

Creația îl dezvăluie pe Creator

Fizicianul teoretician John Polkinghorne, președintele Queen College [Universitatea Reginei], Cambridge, și membru al Societății Regale Britanice ne spune: „Frumusețea intelectuală a ordinii descoperite de știință este consecventă cu lumea fizică având în spatele ei mintea unui Creator divin... Care a reglat cu finețe balanța existență între legile care determină însuși materialul fizic al universului și este consistentă cu istoria ei bogată fiind expresia unui scop divin” (*Conversație serioasă: Știința și Religia în dialog* [Serious Talk: Science and Religion in Dialogue], 1995, p. viii).

Michael Behe, profesor asociat de biochimie la Lehigh University din Pensilvania, a conchis din studiul lui intensiv al celulei, cărămida de bază a vieții, că o asemenea complexitate poate fi explicată numai prin existența unui Desenator Inteligent.

„Pentru o persoană care nu se simte obligată să-și limiteze cercetarea sa la cauze neinteligente, concluzia directă este că multe sisteme biochimice au fost desenate. Ele au fost desenate nu de legile naturii, nu de șansă sau necesitate, dar ele au fost planificate. Desenatorul a știut cum va arăta un sistem când avea să fie terminat.” (*Cutia neagră a lui Darwin: Provocări Biochimice ale Evoluției* [Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution], 1996, p. 193, emfaza în original).

Concluzia lui: „Viața pe pământ la nivelul ei cel mai fundamental, în componentele ei cele mai importante, este produsul unui desen inteligent” (ibid).

Precizia universului nostru nu este rezultatul vre-unui accident. Este produsul unui Creator și Legiutor meticulos, Maestrul Ceasornicar al universului.

Ilustrații:

Dece trăim noi într-un univers de o asemenea precizie și ordine? Dece nu este universul la întâmplare, haotic și de neprevăzut, cum ne-am aștepta să găsim dacă nu am fi decât produsul unei șanse oarbe și al accidentelor norocoase?

Este viața pe pământ un produs al întâmplării? Evoluționiștii ar vrea ca noi să credem că ordinea și frumusețea pe care le vedem peste tot în jurul nostru sunt neplanificate și accidentale.

O Planetă Perfectă Pentru Viață

Este posibil ca viața pe pământ să fie produsul unui ceasornicar orb sau nici unui ceasornicar?

Unii oameni de știință au conchis că pământul poate să fie singura planetă în univers care poartă viață, pentru că condițiile necesare pentru viață sunt atât de precise că posibilitatea de viață pe alte planete este infinitezimală.

Atmosfera pământului

Atmosfera pământului este un exemplu în care aceasta este reglată cu finețe pentru viață. Nici o altă planetă în sistemul nostru solar nu are nimic nici pe de parte ca ea. Sus în atmosferă, ozonul blochează radiațiile cauzatoare de cancer emise de soare. Atmosfera ne protejează de meteoriți, arzând marea lor majoritate cu mult înainte ca ei să poată ajunge pe pământ. Altfel ei ar putea cauza daune mari și pierdere de viață.

Atmosfera noastră conține un amestec de gaze în proporție perfectă ca să susțină viața. Oxigenul formează 21% din aerul nostru. Fără oxigen, toată viața animată – inclusiv oamenii – ar muri în minute. Dar prea mult oxigen este toxic, și face materialele combustibile mai inflamabile. Dacă proporția de oxigen în aer ar crește la numai 24% incendii distructive ar izbucni frecvent și ar fi cu mult mai greu de stins. Obiectele din jurul nostru ar putea literalmente să izbucnească în flăcări.

Nitrogenul, formând 78% din atmosfera pământului, diluează oxigenul și servește o funcție importantă ca îngrășământ pentru plante. În timpul furtunilor, milioane de fulgere în jurul globului pământesc combină nitrogenul cu oxigenul în fiecare zi, creând amestecuri care sunt atunci spălate de ploaie pe pământ, unde sunt folosite de plante.

Bioxidul de carbon compune cea mai mare parte din restul atmosferei noastre. Fără el viața plantelor ar fi imposibilă. Plantele au nevoie de bioxid de carbon, pe care ele îl iau și eliberează oxigen. Animalele și oamenii sunt opuse, inspiră oxigenul și expiră bioxidul de carbon. Viața plantelor susține viața omenească și animală, și invers, într-un ciclu magnific, precis și de sine stătător.

Chiar și grosimea scoarței pământului joacă un rol în reglarea atmosferei. Dacă scoarța pământului ar fi fost mai groasă, ar acumula oxigen dedesubtul scoarței ca oxizi. Dar o scoarță mai subțire ne-ar face susceptibili la cutremure frecvente și la erupții vulcanice distrugătoare care ar umple atmosfera noastră cu cenușă vulcanică.

Cât de importantă este balanța precisă a atmosferei noastre? Planeta noastră vecină Venus suferă de ceea ce se crede că ar fi un efect necontrolat de seră în care căldura nestăvilită este prinsă ca într-o capcană și nu poate scăpa. Un astronom de la NASA a observat că luna noastră sterilă și fără viață, „este un loc prietenos comparat cu Venus,

unde, din cer la patru zeci de kilometri înălțime cade o ploaie de acid sulfuric concentrat spre o suprafață care este tot atât de fierbinte ca plumbul topit” (Robert Jastrow, *Dumnezeu și Astronomii* [God and the Astronomers], 1992, p. 117).

Poziția și mărimea pământului

O altă condiție care face pământul ospitalier pentru viață este mărimea lui, care determină gravitatea și care la rândul său afectează atmosfera. Dacă pământul ar fi fost numai puțin mai mare, făcându-i gravitatea numai puțin mai puternică, hidrogenul, un gaz ușor, nu ar putea scăpa gravității pământului și s-ar aduna în atmosfera noastră făcând-o neprielnică vieții.

Și totuși dacă pământul ar fi fost numai cu puțin mai mic, oxigenul, -- necesar pentru viață -- ar scăpa și apa s-ar evapora. Astfel, dacă pământul ar fi fost numai cu puțin mai mic sau mai mare, viața omenească nu ar fi putut exista.

Pământul călătorește prin spațiu cu 66,600 mile pe oră (96,570 kilometri pe oră) cum orbitează în jurul soarelui. Viteza aceasta neutralizează perfect forța de gravitate a soarelui și menține orbita pământului la o distanță potrivită de soare. Dacă viteza pământului ar fi fost mai mică, ar fi atras treptat către soare, eventual arzând și distrugând viața. Mercur, planeta cea mai apropiată de soare, are o temperatură de zi de 600 de grade Fahrenheit. (cca. 225 grade Celsius).

Pe de altă parte, dacă viteza ar fi fost mai mare, cu timpul ne-am îndepărta de soare ca să devenim un pustiu dezolat înghețat ca Pluto, cu o temperatură de minus 300 de grade, de asemenea eliminând orice formă de viață.

Cum pământul se rotește în orbita sa, este înclinat la un unghi de 23.5 de grade în raport cu soarele. Deși nu un factor direct dacă viața ar fi sau nu posibilă, unghiul creează schimbarea sezonelor de care noi ne putem bucura. Dacă pământul nu ar fi fost înclinat, climatul nostru ar fi întotdeauna același, fără nici o schimbare de anotimpuri. Dacă aplecarea ar fi fost mai mare, atunci am fi avut veri considerabil mai călduroase și ierni cu mult mai reci, producând haos în ciclurile plantelor și al agriculturii.

Apa Susținătoare a Vieții

Atâtea forme de viață ale pământului sunt dependente de un mediu în care apa lichidă este stabilă. Aceasta înseamnă că pământul nu poate fi nici prea aproape nici prea departe de soare. Astronomii aproximează că, dacă distanța la soare s-ar schimba cu numai 2 procente, toată viața ar fi extinsă deoarece apa ar îngheța sau s-ar evapora.

Un alt factor care face viața pe pământ posibilă este setul de caracteristici neobișnuite ale apei înghețate. Gheața este o substanță atâta de obișnuită încât puțini dintre noi se opresc să considere că echilibrul vieții depinde de simplele proprietăți chimice ale gheții.

Gheața este una dintre puținele substanțe care se dilată când îngheată. Cele mai multe substanțe când îngheată devin cu mult mai dense și se scufundă când sunt puse într-un vas cu aceeași substanță în formă lichidă. Dar nu gheața. Gheața se destinde cu o zecime din volumul ei când este înghețată. Apa înghețată are proprietatea neobișnuită de a pluti deasupra apei lichide. Când râurile și lacurile îngheată iarna, ele îngheată de sus în jos. Dacă gheața s-ar fi comportat ca aproape toate celelalte substanțe s-ar scufunda, și atunci râurile și lacurile ar îngheța dela fund spre suprafață. Toate corpurile de apă ar deveni corpuri solide de gheață, eliminând mai toate formele de viață așa cum le știm noi.

Astronomul Hugh Ross indică alte moduri în care pământul este echilibrat perfect pentru ca viața să poată exista: „Așa cum biochimii admit acum, pentru ca moleculele vii să poată opera în așa fel ca organismul să poată trăi, se cere un mediu în care apa lichidă să fie stabilă. Asta înseamnă că o planetă nu poate fi prea aproape de steaua ei sau prea departe. În cazul planetei Pământ, o schimbare în distanța dela pământ la soare de numai 2 procente ar elimina toată viața pe planetă ...

Perioada de rotație a unei planete susținătoare de viață, nu poate fi schimbată mai mult decât câteva procente. Dacă planetei îi ia prea mult ca să se rotească, diferența de temperatură dintre zi și noapte ar fi prea mare. Pe de altă parte, dacă planeta se rotește prea repede, viteza vântului s-ar ridica la niște nivele catastrofice. O zi liniștită pe Jupiter (perioada de rotație de zece ore), spre exemplu, generează vânturi de mii de kilometri pe oră...(*Creatorul și Cosmosul* [The Creator and the Cosmos], 1993, pp. 135-136).

În contrast cu rotația de zece ore a lui Jupiter, planeta noastră vecină Venus se rotește odată la fiecare 243 de zile. Dacă rotația pământului ar dura atât de mult viața plantelor ar fi imposibilă din cauza extinderii întinericului și a extremelor de căldură și frig dela zile și nopți atât de lungi.

Uimitorul nostru sistem solar

Dr. Ross descrie cum alte planete în sistemul nostru solar joacă un rol vital în prezervarea vieții pe pământ: „În 1993, savantul planetar George Wetherell, dela Institutul Carnegie din Washington, D.C., a făcut o descoperire interesantă despre sistemul nostru solar. Observând simulările pe computer ale sistemului nostru solar, el a descoperit că fără o planetă de mărimea lui Jupiter poziționată exact unde este, Pământul ar fi lovit de o mie de ori mai frecvent decât este lovit deja de comete și fragmente de comete. Cu alte cuvinte, fără Jupiter, ciocniri ca aceea care a distrus dinozaurii ar fi obișnuite.

„Iată cum funcționează sistemul de protecție. Jupiter este de două ori și jumătate mai masiv decât toate celelalte planete combinate. Din cauza enormei sale mase, astfel o enormă forță de gravitate, și din cauza localizării între pământ și un nor de comete înconjurând sistemul solar, Jupiter fie că atrage cometele (prin forța de gravitate) ca să se ciocnească cu el însuși, după cum a făcut în Iulie 1994, sau, mai obișnuit, deviază cometele (din nou prin forța de gravitate) în afara sistemului nostru solar. În cuvintele lui Wetherell, dacă nu ar fi pentru Jupiter, noi nu am fi aici ca să studiem originea sistemului solar.

Nu am fi aici nici dacă nu ar fi pentru foarte precisa regularitate dintre orbitele ambelor Jupiter și Saturn. De asemenea în Iulie 1994, astrofizicistul francez Jacque Laskar a determinat că dacă planetele periferice ar fi mai puțin regulate în orbite, atunci mișcările planetelor interioare ar fi haotice, și Pământul ar suferi schimbări orbitale atât de extreme încât să-i distrugă stabilitatea climei. Cu alte cuvinte, clima Pământului nu ar mai fi corespunzătoare pentru menținerea vieții...Astfel, chiar și caracteristicile orbitelor lui Jupiter și Saturn trebuie să fie în cadrul unei anumite limite înguste definite pentru ca viața pe Pământ să fie posibilă.

„Luna joacă și ea un rol critic pentru viață. Luna noastră este unică între corpurile sistemului solar pentru că este atât de mare în comparație cu planeta ei. Ca rezultat, luna noastră exercită o atracție gravitațională considerabilă pentru Pământ. Mulțumită acestei atracții, apele marine costale sunt curățate și elementele nutritive reumplute. De asemenea oblicitatea (înclinarea axei de rotație în raport cu planul orbitei) Pământului este stabilizată (un factor critic pentru evitarea extremelor climaterice)...Astfel noi putem vedea că

Pământul este preparat pentru viață printr-o varietate de caracteristici delicat acordate ale galaxiei, stelelor, planetelor și ale lunii noastre.

„Această discuție nu epuizează lista de caracteristici care trebuie să fie reglate cu finețe pentru ca viața să poată exista. Literatura de astronomie acum include discuții pe mai mult de patruzeci de caracteristici diferite care trebuie să ia valori în limite foarte înguste. Și lista aceasta crește mereu cu fiecare an nou de cercetări” (ibid., pp. 137-138).

Nu este de mirare că relatarea creației din Genesa se termină cu această sumă a manoperei lui Dumnezeu: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Genesa 1:31).

Ilustrații:

Spre deosebire de orice altă planetă descoperită, Pământul este un glob albastru strălucitor reglat cu finețe pentru ca viața să poată exista și dezvolta. Este această reglare fină accidentală?

Singura între planetele sistemului nostru solar, Pământul are o abundență de apă susținătoare de viață.

Relațiile remarcabile și complicate între plantele și animalele Pământului ar trebui să ne conducă la întrebarea cum s-ar fi putut ele dezvolta la întâmplare.

Viața animală și vegetală a Pământului nu numai că există, dar este și o sursă de mare frumusețe pentru noi.

Dacă privim spre ceruri printr-un telescop, lumea nevăzută printr-un microscop sau lumea naturală din jurul nostru, peste tot vedem numai frumusețe și ordine.

Începutul Universului

A existat universul din totdeauna, sau, la un anumit moment în timp, a avut un început? Pe această întrebare că se bazează cea mai mare parte din argumentul unui Dumnezeu Creator. În definitiv, dacă universul a existat din totdeauna atunci este clar că nu este nevoie de o ființă sau o inteligență din afară care s-o deseneze și s-o creeze. Pe de altă parte, dacă universul a venit în existență la un moment precis, specific, ceva trebuie să-l fi cauzat să vină în existență.

Oamenii de știință nu sunt de acord dacă universul a avut un început. Puțini încă cred că este posibil să fi existat din totdeauna. Fizicianul britanic Stephen Hawking explică de ce: „Atâta timp cât universul a avut un început, noi putem presupune că a avut un creator. Dar dacă universul este în realitate complet de sine stătător, fără să aibă limită sau margine, nu ar avea nici început și nici sfârșit, pur și simplu ar fi” (*O scurtă istorie a timpului* [A Brief History of Time], pp. 140-141).

Dar această concepție nu mai este punctul de vedere științific dominant. Mulți oameni de știință acceptă acum că universul a început deodată și la un moment specific în timp.

Descoperirea unui început

Devreme în 1900, astronomii au descoperit un fenomen cunoscut sub numele de „schimbarea roșie” – că lumina dela galaxiile depărtate este mișcată spre marginea roșie a spectrului de lumină. Astronomul Ewin Hubble și-a dat seama că universul se extinde. El a descoperit că galaxiile și grupele de galaxii se îndepărtează unele de altele *în toate direcțiile*.

Ca să vizualizezi această descoperire revoluționară, imaginează pete de cerneală pe suprafața unui balon pe care tu îl umfli. Pe măsură ce se umflă balonul punctele se mișcă mai departe unele de altele în toate direcțiile. Ei au descoperit de asemenea că cu cât este mai departe de noi o galaxie sau un grup de galaxii, cu atât mai repede se retrage.

Ceea ce Hubble a descoperit este că universul se extinde în afară peste tot unde ne-am uita. Descoperirea a fost revoluționară pentru că, până acum cei mai mulți astronomi au crezut că orice mișcare a galaxiilor este doar o deplasare întâmplătoare. Alți astronomi și oameni de știință au confirmat ulterior observațiile și concluziile lui Hubble. Ce însemnează aceasta?

John D. Barrow. Profesor de astronomie la Universitatea Sussex din Anglia, explorează în cartea sa *Originea Universului* [The Origin of the Univers], întrebarea fascinantă de cum au început spațiul, materia și însăși timpul. Despre expansiunea universului, Barrow a scris: „Aceasta a fost cea mai mare descoperire a științei secolului al douăzecilea, și a confirmat că teoria relativității a lui Einstein a prezis despre univers că:

nu poate fi static. Atracțiile gravitaționale dintre galaxii le-ar aduce pe toate împreună dacă nu s-ar îndepărta unele de celelalte. Universul nu poate sta pe loc.

Dacă universul se extinde, atunci dacă noi inversăm direcția istoriei, și ne uităm în trecut, noi ar trebui să găsim dovezi că a apărut dintr-o formă mai mică, mai densă – o stare care s-ar părea să fi avut odată mărimea zero. Acest aparent început a devenit cunoscut ca marea explozie [big bang]” (1994, pp. 3-5).

Cu alte cuvinte, ceea ce astronomii au conchis că vedeau a fost consecința unui eveniment inimaginabil de puternic care a aruncat materie și energie în afară în toate direcțiile ca să formeze universul cunoscut de azi – deci „marea explozie.” În realitate, ceea ce ei observau a fost faptul că universul *a trebuit să aibă un început*.

Momentul creației

Această descoperire a zguduit lumea științifică. Scrie Robert Jastrow, fondatorul Institutului Goddard pentru Studii Spațiale al NASA și fost profesor de astronomie și geologie la Universitatea Columbia din New York: „Puțini astronomi ar fi putut anticipa acest eveniment – nașterea neașteptată a Universului – va deveni un fapt științific dovedit, dar observațiile cerurilor prin telescoape i-au forțat la această concluzie. (*Gherghiful fermecat: Inteligența în Univers* [The Enchanted Loom: Mind in the Universe], 1981, p. 15, emfaza adăugată).

El exclamă: „Sămânța a tot ce s-a întâmplat de atunci în Univers a fost plantată în acea primă clipă...A fost literalmente momentul creației” (Călătorie până la stele: Explorarea spațială – Măine și mai târziu [Journey to the Stars: Space Exploration – Tomorrow and Beyond], 1989, p. 47).

Oamenii de știință au făcut o descoperire științifică majoră care a fost înregistrată prima dată în Biblie cu cca. 3500 de ani în urmă: Universul nu a fost veșnic; a avut un început. Alte descoperiri, așa cum este descompunerea radioactivă a anumitor elemente, confirmă că aceste elemente nu pot fi infinit de vechi sau s-ar fi transformat de mult în plumb.

Atâta timp cât savanții și filozofii au presupus că universul a existat la infinit -- că nu a avut început și deci nu a avut nevoie de un Creator care să-l creeze – ei au putut cu ușurință să-l lase pe Dumnezeu afară din cadru. Puțini savanți persistă în a crede într-un pământ și univers infinit de bătrân. Este prea multă evidență împotriva. Ei au fost forțați să recunoască că noi trăim într-un univers care a avut un început.

Această admitere ridică întrebări tulburătoare pentru mulți oameni de știință. Ce forță, putere sau legi au existat înainte de începutul universului ca să-l facă să existe? Pentru că universul există, care a fost cauza? Inteligența noastră rațională ne spune că Universul nu s-ar fi putut să apară din nimic. Aceasta sfidează nu numai logica dar și legile fizicii. Cine – sau ce – a cauzat universul. Dece a fost el adus în existență?

Punctul unde Știința se oprește.

La acest punct știința se oprește în loc. Cum explică profesorul Jastrow: „O explicație întemeiată poate să existe pentru nașterea explozivă a Universului nostru; dar dacă este așa, știința nu poate găsi care este explicația. Cercetarea savantului în trecut încetează în momentul creației...Noi am vrea să urmărim acea cercetare mai departe în timp, dar bariera pentru progres mai departe apare de netrecut. Nu este o chestiune de un alt an, o altă decadă de muncă, o altă măsurare, sau o altă teorie: în acest moment s-ar

părea că știința nu ar putea niciodată să ridice cortina deasupra misterului creației” (*Dumnezeu și Astronomii* [God and the Astronomers], 1978, pp. 114-116).

Profesorul Jastrow recunoaște că tot ceea ce știu oamenii de știință se termină la momentul creației. Legile știute ale universului nu se mai aplică când universul simplu apare în existență *din nimic*. Știința nu oferă nici o explicație rațională, fără mijloace de înregistrare, măsurare sau reconstrucție a unui eveniment care depășește orice înțelegere științifică.

Unii savanți au tras concluzia greșită din aceste fapte, asumând că, deoarece știința nu poate descoperi ce a avut loc mai înainte ca universul să fi existat, nimic nu ar fi putut să se întâmple înainte de a fi existat. Aceasta nu ne spune nimic despre existența sau nonexistența lui Dumnezeu, dar ne spune o mulțime despre limitele abordării științifice tradiționale. Noi trebuie să căutăm o altă sursă decât știința ca să înțelegem cine și ce a existat înainte de originile universului. Și numai o singură sursă oferă o explicație cu adevărat credibilă și rațională – Biblia.

Există numai o singură alternativă revendicărilor Bibliei. Ateistii trebuie să afirme că Universul a venit din nimic, fără cauză. Ei trebuie să insiste în această afirmație fără bază și de nedovedit pentru că nu este altă cale să eviți existența unei Cauze Primare.

Și totuși afirmația lor de bază este fundamental greșită. Începutul universului a fost dovedit a fi un eveniment specific. Noi toți știm din experiența de ani și ani de zile, că unul din cele mai fundamentale adevăruri este că *evenimentele* au *cauze*. Acest adevăr fundamental subliniază legile care guvernează energia și materia. Nimic nu se întâmplă fără o cauză. Începutul universului este un eveniment care a avut o *cauză specifică*.

Revendicarea Bibliei

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul,” zice Biblia (Genesa 1:1). Aceasta este o simplă declarație, dar care răspunde celei mai de bază și științifice din toate întrebările: De unde am venit noi?

Acest vers descrie începutul universului. Universul a avut un început cauzat de o forță fără timp sau schimbare *din afara* universului fizic. Când materia a venit în existență, acesta a fost începutul timpului după cum îl măsurăm noi. Pentru originea universului, acest vers răspunde la întrebările cine, ce și când. „Dece” vine mai târziu.

Evrei 11:3 adaugă un alt amănunt: „Prin credință [adică având încredere în tot ceea ce a dezvăluit Dumnezeu] pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”

Două lucruri ar trebui notate în această explicație. Primul, că Universul a avut o cauză; a venit din ceva. Din ceea ce a venit nu a fost vizibil; adică nu a fost materie preexistentă. Scriptura ne spune că universul nostru a avut o cauză – cu adevărat o declarație științifică.

Al doilea, ne spune că prin credință noi înțelegem că lumile erau preparate de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceasta nu este o credință oarbă. Nouă nu ni se cere să credem că a apărut în existență fără cauză și fără scop – principiile credinței unui ateist. Nouă ni se cere să credem că Lumea a avut un început ca un act deliberat al Ființei care este fără timp și destul de puternică pentru a aduce universul în existență.

Cât de mare este mare?

Mărimea sistemului nostru solar singur – fără să menționăm galaxia Calea Laptelui – este atât de mare încât sfidează imaginația.

Să ne închipuim că soarele este de mărimea unei portocale. La această scară, pământul este cât un fir de nisip înconjurând soarele la o distanță de *30 de picioare* [cca. 10 metri]. Planeta gigantă Jupiter, de mai multe ori mai mare ca pământul, este un sâmbure de cireașă circulând la *200 de picioare* [cca. 70 de metri] distanță. Saturn, de asemenea de mărimea unui sâmbure de cireașă, orbitează la *două blocuri* [cca. 150 de metri] distanță de soare. Pluto, cea mai departe planetă din sistemul nostru solar, este un alt fir de nisip la aproape *jumătate de milă* [cca. 750 de metri] de soarele nostru cât portocala.

Cum se compară cu distanțele din galaxia noastră? La aceeași scală, cel mai apropiat vecin al soarelui, steaua Alfa Centauri, este la 1300 de mile depărtare [cca. 2000 de kilometri]. Galaxia noastră, la aceeași scară, poate fi comparată cu un grup de 200 de bilioane de portocale fiecare la o distanță medie de 2000 de mile [cca. 3900 de kilometri] unele de altele, întregul grup formând un mănunchi de 20 de milioane de mile [39 de milioane de kilometri] în diametru.

Bazat pe cercetări folosind cele mai avansate telescoape, precum și alte unelte, astronomii au aproximat că sunt aproape 100 de bilioane, sau mai mult, în existență în univers. Ei nu au găsit încă marginea sau sfârșitul universului; aceasta este simplu tot ceea ce noi putem detecta folosind cele mai avansate instrumente ca să privim 10 bilioane de ani lumină în spațiu. Asemenea distanțe fac imposibilă călătoria noastră în afara sistemului nostru solar. (Adaptată după

Robert Jastrow, *Giganți roșii și pitici albi* [Red Giants and White Dwarfs], 1990, p. 15).

Cantitatea de materie și energie în Univers este de neînchipuit pentru mintea omenească. Noi descriem distanțe și spațiu în termeni de ani-lumină – distanța pe care o parcurge lumina într-un an de zile (aproape 6 trilioane de mile [aproape 9 trilioane de kilometri] – ca și cum noi înțelegem. Dar noi nu putem să începem să înțelegem aceste numere. Încă odată noi trebuie să răspundem la această întrebare: Toate acestea au venit din nimic

Înțelegând Genesa 1:1-2

În timpul ultimilor 150 de ani, nici o parte din Biblie nu a fost atacată mai viguros decât relatarea creației din Genesa 1. Darwiniștii au făcut mare caz de unele indicații că pământul ar fi între 5 și 15 bilioane de ani vechime. Totuși unii credincioși ai Bibliei afirmă că pământul a existat numai timp de 6000 de ani, bazat pe un studiu genealogic atent al analelor scripturii combinat cu istoria. Primele două versuri din Biblie sunt esențiale pentru această discuție.

Această controversă duce la o întrebare importantă. Dacă pământul ar fi vechi de bilioane de ani, și dacă declarațiile directe ale Bibliei despre creație sunt greșite, atunci cum pot fi crezute celelalte afirmații ale Bibliei? Această întrebare este validă, și controversa asupra ei a preparat scena pentru atitudinea „știință contra religie” predominantă în sistemele noastre de educație. Afirmațiile științei sunt impresionante. Dar cum se compară raportul biblic cu ce zice Biblia în realitate?

Mai multe versiuni ale Bibliei, incluzând Noua Versiune Internațională [New International Version], Biblia de Referință Scofield [The Scofield Reference Bible] și Biblia Însoțitoare [The Companion Bible], notează că fraza „pământul era pustiu și gol” (versul 2) poate fi tradusă corect „pământul a devenit pustiu și gol.” Cuvântul ebraic *hayah*, tradus „a fost,” înseamnă „a deveni, a se întâmpla, a trece, a fi” (*Dicționarul Expositor Complet al lui Vine al Cuvintelor Vechiului și Noului Testament* [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], 1965, „A fi”).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a creat pământul, dar cuvântul ebraic original ar fi putut indica la fel de bine că mai târziu devenise „pustiu și gol.” Poate arăta că ceva a distrus creația originală descrisă în Genesa 1:1 și a făcut ca Dumnezeu să restaureze ordinea din haos – ceea ce s-ar fi întâmplat în timpul celor șase zile de restaurare urmate de ziua de Sabat. (Pentru o relatare detaliată al raționamentului și al surselor de referință care suportă acest punct de vedere al Genezei 1:1-2, te rugăm cere broșurile gratuite *Este Biblia adevărată?* [Is the Bible True?] și *Creație sau Evoluție: Contează ce crezi?* [Creation or Evolution: Does it Really Matter What You Believe?]).

Este suficient să spunem aici că Dumnezeu nu creează prin a producerea mai întâi a haosului (Isaia 45:18; 1 Corinteni 14:33). Dumnezeu i-a spus puternicei ființe angelice Lucifer, „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28:15). Dumnezeu este o ființă de perfecțiune, ordine și frumusețe. Haosul și dezordinea rezultă din respingerea sau răzvrătirea împotriva Lui. Scripturile dezvăluie că îngerii existaseră deja înainte de creația pământului (Job 38:4-7). Ființele angelice au fost primele care au introdus dezacordul și confuzia în creația perfectă a lui Dumnezeu.

Alte scripturi arată că o creație originală, mai timpurie (Genesa 1:1) precedase pământul, acesta fiind acum „pustiu și gol” (Ebraicele *tohu* și *bohu*, însemnând o condiție de dezordine și confuzie haotică) din versul 2. Isaia 45:18 ne spune specific că Dumnezeu „nu-l crease [pământul] în zadar[*tohu*].” Condiția haotică descrisă în Genesa 1:2 a venit mai târziu.

Acest haos a rezultat, în aparență, dintr-o rebeliune împotriva lui Dumnezeu de către Satana și a unei treimi dintre îngeri (Isaia 14:12-15; Ezechiel 28:12-17; Apocalipsa 12:4). Mai târziu, după un interval nespecificat, timp de șase zile urmate de a șaptea zi de (odihnă) Sabat, Dumnezeu ar fi putut realiza o restaurare completă a ceea ce devenise haotic (Genesa 1:2; Exodul 20:11).

Cu alte cuvinte, un spațiu de timp s-ar părea să fie posibil între creația originală descrisă în Genesa 1:1 și restaurarea pământului din versul 2. Această perioadă nespecificată ar fi putut să acopere bilioane de ani, fiind responsabilă pentru „timpul profund” pe care geologii și alți oameni de știință s-ar părea că l-au descoperit în ultimele două secole.

Deci Biblia însăși, când este înțeleasă corect, oferă o soluție logică la ceea ce este presupus a fi enigma creației și nu are nici un conflict inerent cu posibilitatea ca universul să fie de 15 bilioane de ani vechime. Biblia însăși nu ne spune cât de vechi este universul, sau pământul. Dar spune clar „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.”

Un univers guvernat de legi

Ce au descoperit oamenii de știință despre legile fundamentale care au existat la originea universului nostru? Departe de a avea o structură haotică, la întâmplare – cum s-ar mai putea presupune dacă nici o inteligență nu ar fi fost amestecată – concluzia științifică generală curentă este că universul s-a extins într-un mod ordonat de la început. Totuși, nimeni nu ar trebui să fie amăgit de simplitatea și lipsa de ordine a celei expansiuni. Scrie Keith Ward, profesor de istorie și profesor de filozofie al religiei la Universitatea Regală (King's College), London, England: „Universul a început să se extindă *in într-un mod precis, foarte ordonat, în conformitate cu un pachet de constante matematice de bază și legi* care a guvernat dezvoltarea ulterioară în universul pe care în vedem astăzi. *Au existat deja, o serie de legi complicate de mecanica cuantică* descriind interacțiunile posibile dintre particulele elementare și univers, care conform cu una dintre teoriile principale, a operat în câmpul acela conform cu legile acelea” (*Dumnezeu, Șansă și Necesitate* [God, Chance and Necessity], 1996, p. 17, emfaza adăugată).

Asemenea descoperiri și concluzii științifice ne aduc înapoi din nou la întrebarea fundamentală: Cine a creat legile originale de astrofizică? Au apărut din întâmplare sau accidental? Sau au fost ele puse în mișcare de un creator divin?

Legi fără un legiuitor?

Oamenii de știință au recunoscut că uimitorul nostru univers este guvernat de legi precise și exacte. Profesorul Davies însumează ce știm despre aceste legi în felul acesta: „Fiecare avans științific, aduce descoperiri noi și neașteptate, și ne provoacă inteligența cu concepții deosebite și uneori dificile. Dar prin toate acestea curge firul familiar al rațiunii și ordinii...Această ordine cosmică se sprijină pe legi matematice foarte definite, care se împletesc unele cu altele ca să formeze o unitate subtilă și armonioasă. Legile sunt caracterizate de o simplitate elegantă și s-au recomandat adesea ele însele oamenilor de știință numai pe baza frumuseții lor” (*Mintea lui Dumnezeu: Baza Științifică pentru o Lume Rațională* [The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World], p. 21).

După cum a exprimat-o Einstein: „Oricine este serios dedicat științelor, devine convins că un spirit se manifestă în legile Universului – un spirit de o vastă superioritate decât cea a omului” (*Citabilul Einstein* [The Quatable Einstein], p. 152).

Pre existența unui sistem elaborat, complicat al legilor naturale în univers, sugerează că a trebuit să existe un Legiuitor? Sau poate știința să demonstreze că originea universului este singurul rezultat al cauzelor naturale?

Biochimistul Michael Behe scrie: „Este obișnuit, aproape banal, ca să poți spune că știința a făcut pași uriași în înțelegerea naturii. Legile fizicii sunt acum atât de bine înțelese încât sondele spațiale zboară fără greșală să fotografieze lumi la milioane de

kilometri de pământ. Computere, telefoane, lămpi electrice, și nespuse alte exemple, stau mărturie despre stăpânirea desăvârșită a științei și tehnologiei asupra forțelor naturii.

„Totuși a înțelege *cum funcționează ceva* nu este același lucru cu a înțelege *cum a ajuns să existe acel ceva*. Spre exemplu, mișcările planetelor în sistemul solar pot fi prezise cu o precizie extraordinară; totuși, originea sistemului nostru solar (întrebarea cum soarele, planetele și lunile lor au fost create) este încă controversată. Știința poate că va rezolva vre-odată enigma. Mai mult, înțelegerea originii a *ceva* este deosebită de înțelegerea a cum funcționează zi cu zi *acel ceva*” (*Cutia neagră a lui Darwin: Provocarea biochimică a evoluției* [Darwin’s Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution], 1996, p. ix, emfaza adăugată)

Mulți oameni inteligenți și educați cred – și ei au o credință ca o religie – că legile complexe care guvernează universul au apărut simplu accidental. Dar este credibil acest punct de vedere? Noi știm cu siguranță că nu este sprijinit de nici o evidență demonstrabilă. Deci aceasta este cu adevărat întrebarea:

Are vre-un sens să crezi că un univers, guvernat de un sistem precis de legi bine comandate, a apărut din întâmplare?

Punctul de vedere al Scripturilor

Iată unde trebuie să dăm atenție la ce ne spun Scripturile. Ele prezintă cu totul un alt punct de vedere. „...căci *El a poruncit* și [cerurile] au fost făcute, le-a întărit pe veci de veci; le-a dat legi [decrete, ordonanțe] și *nu le va încălca*” (Psalm 148:4-6).

Scripturile explică cum Dumnezeu a creat legi în „ceruri” care nu pot fi suspendate. „Mâna Mea a întemeiat pământul, și dreapta Mea a întins cerurile: cum le-am chemat s-au și înfățișat îndată” (Isaia 48:13).

Unele mari adevăruri sunt exprimate în versurile acestea. Când sunt comparate cu toate celelalte alternative, acest punct de vedere are sens. Este singurul punct de vedere care reconciliază toate dificultățile.

Notează reacția astronomului Hugh Ross când a citit prima oară relatarea biblică a creației. „Povestea Genesei m-a impresionat în mod special imediat. A fost simplă, directă și specifică. Am fost uimit de cantitatea referințelor istorice și științifice și de amănuntele din ele.

„Mi-a luat o seară întreagă numai să cercetez primul capitol. În loc de un alt mit bizar al creației aici era o relatare, ca un jurnal, a condițiilor inițiale ale pământului – descris corect din punct de vedere al astrofizicii și al geofizicii – urmată de un rezumat al secvențelor de schimbări prin care Pământul a ajuns să fie locuit de lucruri animate și până la urmă de oameni.

„Relatarea a fost simplă, elegantă și corectă științific. Din ceea ce am înțeles să fie punctul de vedere al cuiva care observă suprafața pământ, atât ordinea cât și descrierea evenimentelor creației se potrivesc cu datele furnizate de natură. Sunt complet uimit (*Creatorul și Cosmosul* [The Creator and the Cosmos], 1993, p. 15).

Evidența că pământul a avut un început bine definit, cu legi preexistente guvernând toate funcțiile lui, indică foarte puternic că Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul acestui univers.

Multe cărți moderne ale unor oameni de știință sunt foarte favorabile punctului de vedere evoluționist. Cea mai mare parte din educația modernă este bazată pe teoria evoluționistă. Dar ce se poate spune în legătură cu alte puncte de vedere? Consideră această admitere din *Istoria Lumii a Columbiei* [The Columbia History of the World] : „Într-adevăr, cunoștințele noastre curente cele mai bune, lipsindu-le magicul poetic al

scripturii, s-ar părea într-un fel mai puțin credibile decât relatarea lor din Biblie...” (John Garraty și Peter Gay, editori, 1972, p. 3).

Scriitorul științific Fred Heeren notează că „tendința actuală în cosmologia secolului 20...a fost ca să se întoarcă dela un punct de vedere inconsecvent cu creația Genesei la unul care urmează vechiul scenariu foarte bine. De fapt...revelația Ebraică este singura sursă religioasă care ne vine din timpurile din antichitate și care se potrivește cu tabloul cosmologic modern. În multe cazuri, arheologia secolului 20 și experții miturilor au fost forțați să se întoarcă de asemenea dela vechile puncte de vedere care tratau Biblia ca un mit la unele care o tratează ca istorie” (*Arată-mi pe Dumnezeu [Show me God]*, 1997, prefață).

Este timpul ca să-i dăm cărții Genesa ceea ce i se datorează.

Ilustrații:

Cum a ajuns universul nostru să existe? Ce cere mai multă credință: să crezi ca s-a creat singur din nimic sau că a fost implicat un Creator?

Universul este neînchipuit de mare. Chiar dacă noi încercăm să-l punem în termeni pe care îi putem înțelege, asemenea încercări eşuează. Cum a apărut un asemenea univers?

Oamenii de știință descoperă continuu noi minunății în întregul univers. Și totuși fiecare este guvernat de legi precise ale naturii.

Noi am făcut pași extraordinari în descoperirea legilor care guvernează modul în care lucrează universul. Și totuși oamenii de știință nu pot răspunde cum au ajuns să existe aceste legi sau universul.

Știința și unele descoperiri tulburătoare

Robert Jastrow este fondatorul și fostul director al Institutului pentru Studiul Spațiale Goddard al NASA și fost profesor de astronomie și geologie la Universitatea Columbia, New York, și profesor de științele pământului la Universitatea Dartmouth. El a primit premiul Arthur Flemming pentru Servicii Deosebite în Guvernul USA, Medalia Universității Columbia pentru Excelență, și medalia NASA pentru Realizări Științifice Excepționale.

El este un scriitor științific prolific, în special în astronomie, cosmologie și explorare spațială. El nu ezită să spună ce gândește, în special când este vorba de descoperiri care îi încurcă pe colegii săi savanți și reacțiile lor nu prea obiective la asemenea descoperiri.

Comentariile lui vorbesc în volume întregi despre atitudinile – uneori de-a dreptul cu prejudecăți – ale unora dintre oamenii de știință pe care aceștia le au împotriva posibilității unui Creator. Deși personal el este un agnostic, el notează că descoperirile științifice și cartea Genesa au mult mai mult în comun decât sunt dispuși să admită mulți dintre colegii lui (emfaza adăugată prin toate următoarele citări).

„Dovada astronomică a Începutului, pune pe oamenii de știință într-o poziție penibilă, pentru că ei cred că fiecare efect are o cauză naturală, și fiecare eveniment în Univers poate fi explicat prin forțe naturale, acționând în acord cu legile fizice. Totuși, *știința nu poate găsi nici o forță în natură care ar putea explica începutul Universului*; și nu poate găsi nici o dovadă că universul a existat mai înainte de acel prim moment. Astronomul englez E.A. Milne a scris: „Noi nu putem face nici o propunere despre condițiile existente [la început]; în actul Său de Creație Divină, Dumnezeu este neobservat și fără martori” (*Gherghetul fermecat: Inteligența în Univers* [The Enchanted Loom: Mind in the Univers], 1981, p.17).

„Oamenii de știință nu au dovada că viața nu a fost rezultatul unui act de creație, dar ei sunt conduși, prin natura profesiei lor, să caute explicații pentru originea vieții în limitele legilor naturale. Ei se întreabă „Cum a început viața din materie inanimată? Și care este probabilitatea pentru ca aceasta să se întâmple? Spre marea lor încercătură ei nu au un răspuns exact, pentru că chimiștii n-au izbutit încă nici odată să reproducă experimentele naturii în crearea vieții din materie complet neînsuflită.

„Savanții nu știu cum s-a întâmplat, și, mai mult, ei nu cunosc șansele ca aceasta să se întâmple. Poate că șansa este foarte mică, și apariția vieții pe planetă este un *eveniment de o probabilitate miraculos de joasă*. Poate că viața pe pământ este unică în acest Univers. Nici o evidență științifică nu exclude această posibilitate” (ibid., p. 19).

Ideea că Universul a explodat în existență...este adesea numită Big Bang (Marea Explozie)...A fost literalmente *momentul creației*. Acesta este în mod curios un punct de vedere Biblic al originii lumii. Amănuntele poveștii astronomilor diferă cu mult de cele

Life Ultimate Question - Does God Exist - Există Dumnezeu - Întrebarea Fundamentală a Vieții.doc

din Biblie; în special vârsta Universului apare să fie cu mult mai mare de 6000 de ani al acotului biblic [cum s-a notat în acest capitol figura aceasta de 6000 de ani este o neînțelegere obișnuită; Biblia admite de fapt o creație mai lungă decât aceea]; dar relatările astronomilor și a celor din Genesa sunt asemănătoare:

A existat un început și toate lucrurile din Univers pot fi trasate înapoi la el, *Călătorie spre stele: Explorare Spațială: Mâine și în Viitor* [Journey to the Stars :Space Esxploration: Tomorrow and Beyond], 1989, p47).

„Acum vedem cum evidența astronomică conduce la un punct de vedere biblic al originii lumii. Amănuntele pot fi diferite, dar elementele esențiale din datele astronomice și cele Biblice ale Genesei sunt aceleași: Înlănțuirea evenimentelor conducând la Om a început deodată și la un moment precis în timp, într-o fulgerare de lumină și energie. Unii oameni de știință sunt nemulțumiți cu ideea că lumea a început în felul acesta” (*Dumnezeu și Astronomii* [God and the Astronomers], 1978, p. 14).

Teologii sunt în general încântați cu dovada că Universul a avut un început, dar astronomii sunt nemulțumiți. Reacțiile lor oferă o demonstrație interesantă a răspunsului minții științifice – o minte presupusă foarte obiectivă – când evidența descoperită de știința însăși conduce la un conflict cu elementele de credință ale profesiei. Se pare că oamenii de știință se comportă ca și noi ceilalți când credința noastră vine în conflict cu evidența. Noi devenim iritabili, pretindem că conflictul nu există, sau îl acoperim cu fraze fără însemnătate” (ibid., p. 16).

„Este o muzică stranie de sentimente și emoție în aceste reacții [ale oamenilor de știință la evidența că universul a avut un început brusc]. Aceste sentimente vin de la inimă, deși te-ai aștepta ca judecata să vină dela creier. Dece?”

„Eu cred că parte din răspuns este că oamenii de știință nu pot tolera gândul unui fenomen natural care nu poate fi explicat, chiar și cu timp și bani nelimitați. Este un fel de religie în știință; este religia unei persoane care crede că este ordine și armonie în Univers, și fiecare eveniment poate fi explicat într-un mod rațional ca rezultat al unui eveniment precedent, și fiecare efect trebuie să aibă o cauză, nu există o Cauză Primordială...”

„Această credință religioasă a oamenilor de știință este violată de descoperirea că lumea a avut un început în condiții în care legile de fizică obișnuite nu sunt valabile, și ca un produs al unor forțe și circumstanțe pe care noi nu le putem descoperi. Când se întâmplă aceasta, omul de știință a pierdut controlul...”

Consideră enormitatea problemei. Știința a dovedit că Universul a explodat în existență la un anumit moment. Întreabă: „Ce cauză a produs acest efect? Cine și ce anume a pus energia și materia în Univers? A fost Universul creat din nimic sau a fost compus din materiale preexistente? Și știința nu poate răspunde acestor întrebări...” (ibid., pp. 113-114).

O explicație solidă a nașterii explosive a universului nostru poate că există, dar dacă există, *știința nu poate găsi care este acea explicație*. Cercetarea trecutului de către oamenii de știință se oprește întotdeauna la momentul creației. Aceasta este o evoluție extraordinar de stranie, neașteptată de nimeni decât de teologi. Ei au acceptat întotdeauna cuvântul Bibliei: La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul...

„Acum nouă ne-ar place să urmărim acea cercetare mai departe înapoi în timp, dar bariera pentru progres mai departe apare de neînving. Nu este vorba de un alt an, de o altă decadă de muncă, o altă măsurare sau o altă teorie; în acest moment s-ar părea că *știința nu va fi capabilă să ridice vre-o dată cortina depe misterul Creației*. Pentru omul de știință care a trăit cu încrederea sa în puterea minții, povestea se termină ca un vis urât. El s-a urcat pe munții neștiinței, este gata să cucerească cel mai înalt vârf, se trage pe sine pe

ultima stâncă, și acolo este întâmpinat de un grup de teologi care se aflau acolo de secole” (ibid., 114-116).

Dătătorul de Viață

Cum a început viața? Vasta varietate de forme de viață de pe pământ a evoluat din nimic? Cum este posibil ca materia inertă, fără viață, să devină țesut viu? Ce procese biochimice transformă substanțele fără viață în organisme vii? Se poate ca acest proces să înceapă spontan sau este nevoie de o intervenție miraculoasă? Este posibil ca viața să fie atribuită convingător unei cauze supranaturale – unui Dătător de viață?

Acestea sunt întrebări fundamentale la care avem nevoie de răspunsuri credibile.

Acest teritoriu este în special de stingheritor pentru acei care acceptă explicația atee, evoluționistă a vieții. Chiar și Richard Dawkins, un evoluționist încâpățânat, admite că „esența vieții este de o *improbabilitate statistică la o scară colosală*.” Oricare este explicația vieții, deci, *nu poate fi întâmplătoare*. Adevărata explicație pentru existența vieții trebuie să încorporeze tocmai antiteza șansei” (Dawkins, *Ceasornicarul Orb* [The Blind Watchmaker], p. 317, emfaza adăugată).

Știința este incapabilă să producă suport convingător pentru teoria evoluției. În ciuda anilor de încercări concentrate, evidență solidă de generare spontană a vieții pur și simplu nu există. Teoria evoluției rămâne exact atâta – o teorie nedovedită.

Faptul rămâne că nu există dovadă științifică că viața a provenit din materie moartă. Încercările ca să arate că viața poate fi generată spontan din materie fără viață, au demonstrat exact opusul. În loc de mult-exageratele anunțuri despre opus, când oamenii de știință au încercat să creeze cele mai favorabile condiții în experimente controlate de laborator, ei nu au venit nici măcar pe aproape. Ei au izbutit numai să confirme șansele astronomice împotriva apariției spontane a vieții. Nu s-a întâmplat și nici nu se va întâmpla vreo dată. Viața trebuie să vină dintr-o viață preexistentă.

După întrebarea despre însăși originea universului, aceasta este următoarea mare întrebare la care trebuie să facem față. Cum a ajuns viața aici? Odată ce am stabilit că universul a avut un început și nu s-a ridicat singur din nimic, ar trebui să fie evident că viața de asemenea nu s-a dezvoltat singură din „fără viață.”

Evoluționiștii, totuși, insistă să continue cu ideea că începutul s-a întâmplat printr-un accident norocos, și s-a dezvoltat prin pure procese fizice de mutații genetice la întâmplare și o selecție naturală fără ajutorul unui creator și desenator inteligent. Progresia lor presupune că viața s-a dezvoltat dela forme simple la forme complexe de-a lungul a bilioane de ani dar se pare că ignoră prima chestiune: Cum a fost generată viața din materie moartă?

Teoria supei prebiotice

Mulți au încercat să explice cum a început viața prin a descrie un trecut îndepărtat ipotetic. Scena este o descriere a pământului nou format răcindu-se treptat, cu o atmosferă de gaze simple ca hidrogen, nitrogen, amonia și bioxid de carbon, cu puțin sau fără oxigen,

Acest fel de atmosferă, zic ei, a fost supusă unor forme de energie ca descărcări electrice din fulgere, și a reacționat ca să formeze amino acizi elementari. Ei teoretizează că aceste substanțe trebuie să se fi acumulat până când oceanele au ajuns de consistența unei supe fierbinți. O reacție a avut loc, și amino acizii elementari – blocurile de clădire a proteinelor – s-au format. Cu timpul ei s-au dezvoltat în lanțuri de DNA și în sfârșit celule. Cumva viața a apărut din această supă prebiotică.

Cercetătorii au reprodus o varietate de aminoacizi și alte substanțe complexe trimițând o scântie printr-un amestec de gaze. Totuși, cu toate încercările lor, ei nu au reușit să creeze viață. Tot ceea ce au putut să demonstreze a fost că componenții chimici au existat pe pământ. Ei nu au putut să arate nici pe departe că viața poate apărea din chimicale, chiar cu chimicalele corecte, amestecându-le pentru o perioadă indefinită, în condiții predeterminate.

Omul inteligent, cu tehnologie avansată, a produs numai o sumă mică de componenți de care organismele au nevoie ca să trăiască. Dar nici odată nu am fost noi capabili să creăm un organism, și mai puțin unul viu. Chiar clonarea, o realizare științifică remarcabilă care ajunge pe pagina întâia a ziarelor în mod regulat, folosește viața deja existentă. Nici o formă de viață – nici măcar o singură celulă, și cu atât mai puțin ceva atât de infinit de complicat ca o bacterie – a fost creată vre-odată prin experimentare omenească coordonată.

Abordarea științifică a fost deandoselea. Oamenii de știință știu că viața există, dar ei asumă că nu a fost amestecat un Creator, Desenator sau o inteligență exterioară. Ei au încercat atunci să recreeze cel mai potrivit scenariu în care viața, conform gândirii lor, ar fi putut apărea spontan. Până acum nu au reușit decât să rearanjeze materie inertă, fără viață în altă materie inertă, fără viață.

Dar aceasta nu i-a oprit pe mulți din comunitatea științifică să conchidă că viața a apărut spontan dintr-o supă prebiotică. Dar ei încă nu au generat – nu pot să genereze – materie vie din materie fără viață.

Viață din spațiul extraterestru?

Nu toți oamenii de știință se simt confortabili să bazeze origina vieții pe simple presupuneri. Mulți savanți sunt tulburați profund de teoria supei prebiotice pentru originea vieții. Unii admit că nu este nimic altceva decât o fantezie.

Biofizicianul Francis Crick, care a câștigat premiul Nobel pentru ajutorul în determinarea structurii moleculare a DNA-ului, este unul dintre savanții eminenți care resping acest scenariu. El scrie: „Un om cinstit, înarmat cu toate cunoștințele disponibile nouă acum, poate să declare numai că într-un anumit sens, originea vieții apare să fie o minune, atât sunt de multe condițiile care ar fi trebuit să fie satisfăcute ca să pornească procesul. (*Însăși Viața: Originea ei și natura* [Life Itself: Its Origin and Nature], 1981, p. 88).

Admițând că șansele împotriva apariției din întâmplare a vieții pe pământ sunt total imposibile, el și alți savanți au adoptat teoria *panspermiei* – că viața nu ar fi putut apărea spontan pe pământ, dar a încolțit numai când microorganisme sau spori, au ajuns cumva pe pământ din vre-un alt punct al universului.

Sir Fred Hoyle este unul dintre cei mai renumiți astrofizicieni englezi. El și colegul lui, Chandra Wickramasinghe, profesor de astronomie și matematică aplicată la Colegiul Universității, Cardiff, Wales, a calculat șansele ca toate proteinele necesare vieții să se formeze din întâmplare într-un singur loc, cum presupun oamenii de știință că s-a

întâmplat pe pământ. Șansele, au determinat ei, ar fi o șansă la $10^{40,000}$ -- adică numărul 1 urmat de 40,000 de zerouri (suficient ca să umple câteva pagini ale acestei publicații).

Ca să punem acest număr în perspectivă, sunt numai 10^{80} particule subatomice vizibile în întregul univers. O probabilitate de mai puțin de 1 în 10^{50} este considerată de matematicieni ca o completă imposibilitate. Ei au conchis că viața, ca să apară în cadrul scenariului științific tradițional, este „o probabilitate atât de nemaipomenit de mică încât nu ar fi putut să fie considerată nici dacă întregul univers ar consta din supă organică” (*Evoluția din spațiu* [Evolution From Space], 1982, p. 242).

Profesorul Hoyle *conclude* că „viața nu ar fi putut origina aici pe Pământ. Nici nu apare ca și cum evoluția biologică poate fi explicată printr-o teorie a vieții legate de Pământ... Atâta doar poate fi centralizat prin metode strict științifice, prin experimentare, observare și calculare” (*Universul Inteligent* [The Intelligent Universe], 1983, p. 242).

La fel ca Francis Crick, profesorul Hoyle și Wickramasinghe admite imposibilitatea explicațiilor tradiționale științifice a originii vieții pe planeta noastră. Nevoind să accepte ideea unui Creator dătător de viață, și ei s-au întors spre panspermie ca fiind cea mai acceptabilă explicație a originii vieții pe pământ. Desigur, noțiunea panspermiei nu explică cum a apărut viața pe pământ în primul rând; mută numai întrebarea finală a originii vieții undeva într-un colț îndepărtat al universului.

Că asemenea oameni de știință respectați și onorați, -- incluzând un Laureat al Premiului Nobel -- îmbrățișează o asemenea speculație aproape de neînchipuit, subliniază imposibilitatea ca miile de complicate blocuri de construcție ale vieții să fi apărut prin procese întâmplătoare, nedirijate, conform cu punctul de vedere tradițional evoluționar.

Explicația lui Darwin a noilor specii

Dacă știința nu poate explica cum a apărut viața, poate ea să explice cum au apărut noi forme de viață? Charles Darwin simplu a evitat întrebarea originii vieții adoptând atitudinea că „este nonsens să ne gândim în prezent la originea vieții, cineva s-ar putea atunci gândi la originea materiei” (*Enciclopedia Britanică*, [Encyclopedia Britannica], ediția 15, Macropedia, col. 10, p. 900. „Viața”).

Teoria evoluției este considerată în general ca un fapt – fapt bazat pe două presupuneri făcute mai devreme: că universul a apărut din nimic și viața a apărut spontan din substanțe chimice fără viață. Presupunând că aceste două premize sunt adevărate, evoluția atunci declară cazul unor forme de viață complexe și variate dezvoltându-se din celule care au apărut în viață dintr-o presupusă supă prebiotică.

Aici intervine Darwin. Darwin a dat viață ideii evoluției propunând că speciile se transformă continuu pe ele însele, cu schimbări mici, prin procesul de selecție naturală a organismelor individuale. Aceste variații mici, a zis el, apar la întâmplare și se răspândesc la întâmplare. Aceste schimbări mici în final au influențat succesul reproducției, și atunci selecția naturală a putut să transmită descendenților noile create caracteristici.

Însă sunt câteva probleme în legătură cu acest scenariu. În conformitate cu ideea „supraviețuirii celui mai adaptat,” idee care susține evoluția, trebuie să fi existat o presiune pentru ca acele caracteristici să se dezvolte. Dacă o schimbare anumită (spre exemplu, un picior ca să ajute creatura să se miște mai bine pe uscat, ori o aripă ca să-o prevină de a cădea de pe un deal) a fost necesară pentru supraviețuire, atunci ar fi trebuit să apară repede, altfel schimbarea nu ar fi putut folosi creaturii respective. În cele mai multe circumstanțe, un picior pe jumătate dezvoltat pe un amfibian sau, jumătate de aripă pe un dinozaur pune animalul la un distinct dezavantaj în lupta pentru supraviețuire.

Dificultatea cea mai mare a lui Darwin

Inventarul fosilelor pe care le găsim schițate în manuale descriu forme de viață variate, multe dintre care sunt dispărute, care au existat dealungul istoriei pământului.

Interpretarea obișnuită a existenței acestor fosile este în general o construcție omenească care este folosită să suporte teoria lui Darwin că viața s-a dezvoltat natural dela forme simple la forme complexe fără ajutorul unei forțe supranaturale. Poți găsi hărți și poze în aproape orice carte de biologie descriind o tranziție gradată dela o specie la alta, dela pești la amfibii, amfibii la reptile, reptile la mamifere, ș.a.m.d.

Aceste tablouri și hărți descriu în straturile pământului o schemă consecventă dela forme simple de fosile la cele complexe. Dar în geologia de zi cu zi această schemă nu este atât de consecventă. Inconsistența dintre hărți și picturi și ceea ce este de fapt găsit în straturi este rareori recunoscut în manualele sau scrierile populare despre evoluție. Atât de convinși sunt evoluționiștii că toată viața s-a dezvoltat dela cea mai simplă formă la creaturile vii complexe, încât ei au tendința să excludă evidența care contrazice concluziilor lor.

Dacă evoluția ar fi fost explicația pentru abundența varietății vieții pe pământ, am găsi cu siguranță evidență suficientă, în numere incalculabile de varietăți intermediare, care trebuie să fi existat. Charles Darwin însuși s-a luptat cu faptul că recordul fosilelor nu a reușit să sprijine concluziile lui...Dece, dacă speciile s-au tras din alte specii cu variații foarte fine, nu vedem și acum pretutindeni forme tranziționale nenumărate? Dece nu le găsim încrustate fără număr în scoarța pământului?” (*Originea speciilor* [The Origin of Species, 1958 Masterpiece of Science edition, pp. 136-137).

...Numărul varietăților intermediare, care au existat mai înainte [trebuie] să fie cu adevărat enorm, a scris el. Dece atunci nu este fiecare formație geologică și fiecare strat geologic plin cu asemenea legături intermediare?

Geologia cu siguranță nu dezvăluie asemenea legături treptate de lanțuri organice; și aceasta este poate cea mai serioasă și evidentă obiecție care poate fi folosită împotriva teoriei evoluției. Explicația zace – cred eu – în extrema deficiență al recordului geologic”- (i.b.i.d. p. 260-2611]

Darwin a fost convins că descoperiri și explorări ulterioare, vor umple spațiile largi unde lipsesc speciile tranziționale pe care și-a bazat teoria. Dar în prezent, un secol și jumătate mai târziu, cu puține din colțurile pământului neexplorate, ce ne arată înregistrarea fosilelor?”

Ce ne dezvăluie înregistrarea fosilelor

Niles Eldredge, custode în departamentul de intervertebrate la Muzeul American de Istorie Naturală și profesor adjunct la City University din New York, este un susținător viguros al evoluției. Dar el admite că înregistrarea fosilelor ne reușește să sprijine punctul de vedere evolutiv tradițional. „Nu-i de mirare că paleontologii s-au ferit de evoluție pentru atâta timp,” scrie el. „S-ar părea că nu se întâmplă niciodată. Asidua colectare pe fețele râpelor, produce zigzaguri, oscilații minore, și foarte ocazional o acumulare de schimbări mărunte – după milioane de ani, o schimbare prea mică pentru a explica toate schimbările uimitoare care s-au întâmplat în istoria evoluției.

„Când vedem introducerea noutății evoluționiste, de obicei aceasta apare cu un „bang,” și adesea fără nici o dovadă fermă că organismul nu a evoluat în altă parte! *Evoluția nu poate avea loc mereu în altă parte.* Totuși, așa le-a apărut înregistrarea fosilelor multor paleontologi stingheri care au încercat să învețe ceva despre evoluție”

(*Reinventând pe Darwin: Marea Dezbatere la Masa Înaltă a Teoriei Evoluționare* [Reinventing Darwin: The Great Debate at the High Table of Evolutionary Theory], 1995, p. 95, emfaza adăugată).

Paleontologul Stephen Jay Gould dela Harvard University, poate că este astăzi scriitorul popular cel mai bine cunoscut despre evoluție. Un evoluționist înfocat, el a colaborat cu profesorul Eldredge propunând alternative pentru punctul de vedere tradițional al Darwinismului. Ca și Eldredge, el a recunoscut că recordul fosilelor este în conflict fundamental cu ideea lui Darwin de gradualism.

„Istoria celor mai multe specii de fosile,” scrie el, „include aspecte deosebit de neconsistente cu gradualismul:

[1] *Stagnarea*. Cele mai multe specii nu prezintă schimbări de direcție în timpul stagiului lor aici pe pământ. Ele apar în istoricul fosilelor arătând la fel ca atunci când dispar, schimbările morfologice sunt de obicei limitate și fără direcție.

[2] *Apariție bruscă*. În orice zonă locală, o specie nu apare gradat printr-o transformare continuă a strămoșilor: apare toată deodată și complet „formată” (Gould, „Ritmul Eratic al Evoluției,” *Istoria Naturală* [Natural History], Mai 1977, pp. 13-14).

Absența fosilelor în punctele cruciale

Francis Hitching, Membru al Institutului Regal de Arheologie [Royal Archaeological Institute], Societatea Preistorică [Prehistoric Society] și a Societății pentru Cercetarea Fizică [Society for Physical Research], de asemenea vede probleme în folosirea datelor oferite de fosile în sprijinul Darwinismului.

„Există circa 250,000 specii diferite de fosile de plante și animale în muzeele din lume,” scrie el. „Aceasta se compară cu circa 1,5 milioane de specii cunoscute a fi în viață astăzi pe Pământ. Dată fiind valoarea cunoscută a ratei de schimbare evoluționară, a fost estimat că au trăit cel puțin 100 de ori mai multe specii de fosile decât au fost descoperite...Dar lucrul curios este că nu există o consecvență între spațiile goale dintre fosile: *fosilele lipsesc în toate locurile importante*.

„Când căutăm legături între grupurile majore de animale, *ele simplu nu sunt acolo*; cel puțin nu în numere suficient de mari ca să le pună situația în afara oricărui dubiu. *Fie că nu au existat de loc*, sau sunt *atât de rare* încât argumente fără sfârșit continuă despre dacă o anumită fosilă este, sau nu este, sau ar putea să fie, o formă de tranziție între un grup și altul.

„...Ar trebui să fie dulapuri întregi pline de forme intermediare – într-adevăr ne-am aștepta ca fosilele să se amestece atât de treptat unele cu altele încât ar fi greu de spus unde se termină nevertebratele și încep vertebratele. *Dar acesta nu este cazul*.

În loc, grupuri de pești bine-definite, ușor de clasificat, au sărit în recordul fosilei, *în aparență de nicăieri*: misterios, deodată, complet formate, și *în cel mai nedarwinian mod*. Și înaintea lor sunt spații exasperante, ilogice, acolo unde ar trebui să fie strămoșii lor” (*Gâtul girafei: Darwin, evoluția și noua biologie* [The Neck of the Giraffe: Darwin, Evolution and the New Biology], 1982, pp. 9-10, emfaza adăugată).

Secretul cel mai bine păstrat al paleontologiei:

Ce însemnează toate acestea? În limbaj simplu, dacă evoluția înseamnă o schimbare treptată dela un fel de organism la un alt fel, caracteristica dominantă a istoriei fosilelor este *absența* evidenței legate de evoluție -- și *o abundență de dovezi pentru contrariu*. Evoluția este o teorie și singurul loc logic pentru găsirea dovezilor pentru

această teorie este istoricul fosilelor. Dar, în loc de o dovadă a unei schimbări treptate de a lungul a eoni de ani fosilele arată exact opusul.

Profesorul Eldredge a atins magnitudinea problemei când a admis că Darwin „esențial a inventat un nou câmp de cercetare științifică – ceea ce acum se cheamă *tafonomia* – ca să explice de ce istoricul fosilelor este așa de deficient, atât de plin de goluri, că tiparul prezis al schimbărilor treptate simplu nu apare” (Eldredge, p. 95 -96, emfaza adăugată).

Profesorul Gould admite de asemenea că evidența „Extrem de rară a evoluției în istoricul fosilelor este „secretul profesional al paleontologiei.” El continuă să recunoască cum că „arborii evoluționari care decorează manualele noastre au informații numai la început și la nodurile ramurilor, în rest sunt numai deduceri, oricât de rezonabile, nu dovezi de fosile” (*Ritmul erratic al evoluției*, „*Istoria Naturii*” [Evolution’s Erratic Pace, „Natural History”], p. 14, emfaza adăugată).

Dar oare împărtășesc paleontologii acest „secret profesional” cu alții? Nu prea. Citind introducerile populare sau chiar ale manualelor de evoluție...ai putea ghici numai cu mare greutate că ele [golurile din fosile] există, așa de credibil și plini de încredere se strecoară printre ele cei mai mulți autori. În lipsa evidenței fosilelor, ei scriu ceea ce este numită „exact așa” – o poveste. O mutație convenabilă tocmai s-a întâmplat să aibă loc la momentul necesar, și iată deodată, a fost atins un nou nivel de evoluție” (Hitching, pp. 12-13).

Profesorul de drept Phillip Johnson de la Universitatea Californiei abordează dovezile pentru și împotriva evoluției la fel cum ar aborda evidența într-o procedură legală. Privitor la relatarea eronată a acelei evidențe el scrie: „Aproape oricine care a luat un curs de biologie în școală în timpul ultimilor șasezeci de ani a fost condus să creadă că recordul fosilelor este un bastion de sprijin al tezei clasice darwiniste, nu o țară care trebuie explicată...Recordul fosilelor arată un obicei constant de apariție bruscă urmată de o perioadă de stagnare, că istoria vieții este mai mult o poveste de variație în jurul unui set de desene de bază, în loc de o îmbunătățire cumulativă, că extincția a fost predominant prin catastrofă în loc de dispariție treptată, și că interpretarea ortodoxă a recordului de fosile se datorează mai mult prejudecății darwiniste decât a însăși evidenței. Paleontologii se pare că au considerat de datoria lor să ne protejeze de concluziile greșite pe care le-am putea trage dacă am fi putut cunoaște actuala stare a dovezii.

Secretul pe care evoluționiștii nu-l vor dezvăluit este că, chiar și prin interpretările lor proprii, recordul fosilelor arată specii complet formate apărând pentru un timp și după aceea dispărând. Alte specii au apărut alte ori, înainte ca și ele să dispară cu o mică sau fără schimbare. Recordul fosilelor, pur și simplu, nu suportă tema centrală a Darwinismului, că speciile se schimbă încet și treptat dintr-o formă într-alta.

Fapt sau numai observații interesante?

Profesorul Johnson notează că: „Darwiniștii consideră evoluția să fie un fapt, nu numai o teorie, pentru că oferă o explicație satisfăcătoare pentru sistemul de relații care leagă toate creaturile vii – un sistem atât de identificat în mințile lor cu ceea ce consideră ei să fie cauza necesară a sistemului – descendență cu modificare – încât în mințile lor relația biologică *înseamnă* relație de evoluție” (Johnson, p. 63, emfaza în original).

Limbajul înșelător al evoluției gravitează în general în jurul clasificării speciilor vii. Darwiniștii încearcă să explice relațiile naturale pe care le observă în lumea plantelor și a animalelor prin clasificarea vieții animale și vegetale conform cu asemănările lor fizice. S-ar putea spune că teoria lui Darwin nu este nimic altceva decât observarea

educată a ceea ce este vădit: adică, concluzia că cele mai multe animale par să fie înrudite unele cu altele pentru că cele mai multe animale au una sau mai multe caracteristici în comun.

Spre exemplu, s-ar putea face o clasificare superficială a balenelor, pinguinilor și a rechinilor într-un grup, împreună, ca animale acvatice. Ai putea avea păsările, lilieci și albinele ca creaturi zburătoare. Acestea nu sunt clasificări definitive pentru că evident sunt alte multe diferențe. Abordarea Darwinistă, totuși, tinde să folosească asemănările generale vădite ca să arate, nu că animalele erau asemănătoare în multe feluri, dar că ele erau înrudite unele cu altele prin strămoși comuni.

Profesorul Johnson a exprimat-o în felul acesta: „Darwin a propus o explicație naturalistă pentru trăsăturile esențiale ale lumii vii care a fost atât de uimitoare prin atracția ei logică încât a cucerit lumea științifică chiar dacă au rămas dubii asupra unor părți importante ale teoriei lui. El a teoretizat că grupuri sporadice ale lumii vii erau descendenți din strămoși comuni dispăruți de mult. Grupuri de înrudire relativ apropiată (ca reptilele, păsările și mamiferele) împart un strămoș comun relativ apropiat; toate vertebratele au un strămoș comun mai îndepărtat; și toate animalele au un strămoș comun și mai îndepărtat. El a propus atunci că strămoșii trebuie să fi fost legați de descendenții lor prin lanțuri de intermediari tranziționali dispăruți de asemenea” (Johnson, p.6).

Evoluționiștii preferă să se oprească mai mult asupra asemănărilor decât a deosebirilor. Prin aceasta ei se îndepărtează de adevăr: că asemănările sunt dovadă a unui Desenator comun în spatele structurii și funcției formelor vii. Fiecare specie de animal a fost creată și desemnată să existe și să prospere într-un anumit fel. Darwin, și susținătorii ulteriori ai punctului de vedere evoluționist al vieții, se concentrează pe asemănările într-o clasificare majoră a animalelor și trag concluzia că acele asemănări dovedesc că toate animalele sunt înrudite unele cu altele prin strămoși comuni.

Totuși, sunt diferențe majore în formele de viață care umplu pământul. Dacă, cum presupune evoluția, toate formele de viață, au strămoși comuni și lanțuri de intermediari conectând acei strămoși, recordul de fosile ar trebui să abunde cu asemenea forme intermediare între specii. Dar, după cum am văzut mai devreme, înșiși paleontologii au recunoscut că nu există așa ceva.

Epica creației biblice

După cum am notat mai devreme, viața cere un dătător de viață. Noi numim aceasta legea biogenesei, că viața poate veni numai de la viață. Evoluția afirmă că noi și lumea noastră suntem rezultatul unei șanse întâmplătoare, neinteligente, culminarea unei serii de accidente norocoase. Biblia prezintă un tablou diferit: un Dătător de Viață a creat viața pe pământ într-un fel și pentru un scop care este vast diferit de scenariul prezentat de evoluționiști. Cine este Dătătorul de Viață? Care este scopul Lui?

În această broșură noi dăm atenție specială părții biblice a poveștii acestor subiecte cruciale. Problema nu este că oamenii de știință nu pot descoperi răspunsul. Problema este că cei mai mulți au refuzat să considere că Biblia ar putea fi o fundație de încredere pentru cunoștințele omenești de bază și o sursă de răspunsuri pentru întrebările enorm de importante ale vieții.

Să pornim cu începutul cărții Genesa. Capitolul 1 descrie pe scurt mai întâi crearea cerurilor și a pământului împreună cu apariția luminii și a pământului uscat.

După aceea Biblia notează crearea vieții biologice pe planeta noastră. Dela început lucrurile vii au fost împărțite în clasificări largi, fiecare după *felul* său propriu (sau, vorbind în general, specii), cu potențialul reproductiv numai după felul său propriu.

Aici notăm un fapt științific pe care oamenii de știință îl recunosc: Animalele se reproduc numai în cadrul speciei lor proprii, or de același fel. Speciile, sunt definite de fapt, dacă animalele se pot încrucișa cu succes unele cu altele. Conform Bibliei, majoritatea speciilor au fost create după felul lor propriu. Ele nu au evoluat unele din altele.

Dumnezeu desigur că a permis potențiale genetice largi în cadrul speciilor sau felurilor definite de Biblie, după cum fiecare poate vedea privind la mărimile, formele, culorile și alte caracteristici ale câinilor, pisicilor, vitelor, puilor, și chiar a creaturilor omenești. Pentru secole oamenii au folosit diversitatea genetică a speciilor ca să creeze animale care produc mai multă carne, lapte sau lână, precum și varietăți de grâu, porumb și orez care să producă mai multă mâncare. Dar potențialul genetic al acestor variații a fost construit în „felul” original al Genezei.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, cari să facă rod *după soiul lor* și cari să aibă în ei sămânța [potențialul pentru viață] lor pe pământ.” Și așa a fost” (Geneza 1:11). Este clar că punctul de vedere al bibliei este că Dumnezeu este Dătătorul de viață. El a pus în mișcare procesul prin care viața produce mai multă viață.

Versul 21 ne spune clar că „Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după soiurile lor.” În versul 24 Creatorul zice: „Să dea pământul viețuitoare *după soiul lor*.” Și atunci în versurile 26-27 ne spune originea vieții omenești.

Ar trebui să dăm atenție specială creației primului om. Geneza 2:7 zice, „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului [din materie neînsuflețită], și „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” Deci explicația biblică este că viața omenească a venit direct dela Dumnezeu. Geneza explică că Dumnezeu este, în fapt, sursa pentru întreaga viață.

Viața lui Dumnezeu

Biblia ne dezvăluie mult mai mult despre Dătătorul de Viață. Atestă că El este „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, ...” (1 Timotei 6:16). Isus Hristos ne spune, „Căci, după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine” (Ioan 5:26).

Aici ca și în cartea Genezei găsim verificarea legii celei mai de bază a biogenezei. Viața vine numai dela cineva care este deja în viață, nu din materie inertă, moartă. Dumnezeu, având viață eternă în El însuși, este originalul Dătător de Viață.

Biblia, ne dezvăluie de asemenea că Dumnezeu a existat din totdeauna. El a „cărui locuință este vecinică” (Isaia 57:15). Omenește, putem să înțelegem concepția cu greutate. Nouă ni se pare natural ca totul să aibă un început și un sfârșit. Dar sunt unele lucruri peste puterea noastră de înțelegere. Aici Dumnezeu vrea ca noi să depindem de Cuvântul Lui, să acceptăm ce ne dezvăluie El și să reflectăm la cât de limitați suntem noi în comparație cu El (Isaia 40:25-26, 28; 46:9-10; 55:8-9).

Scripturile ne spun, „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Materialele la îndemână care sunt luate ca sigure în teoria evoluției simplu nu au existat. Dumnezeu nu explică *cum* a creat El cerurile și pământul, numai că *a făcut-o*. El ne dă dovadă amplă în alte zone că Cuvântul Lui, Biblia, este adevărată. El vrea ca noi să-L acceptăm pe cuvântul Lui.

Acordând viața spirituală oamenilor

Din nou, numai Dumnezeu, care posedă viață veșnică, poate crea forme noi de viață, fie că sunt de natură fizică sau ceva cu mult mai extraordinar. El este sursa de viață.

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, cu mult mai important decât crearea vieții biologice este că El este în procesul de creare a noi vieți spirituale – dintre servitorii Lui chemați și aleși. Ioan a scris că, „Cine are pe Fiul are viața [veșnică]; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are [veșnică] viața” (1 Ioan 5:12).

Apostolul Pavel a amintit unui evangelist tânăr că Isus Hristos „a nimicit moartea și a adus la lumină viața [eternă] și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 21:10). Oamenii care au în medie o viață de aproximativ 70 de ani (Psalmul 90:10), au ocazia de a trăi pentru totdeauna. Pavel a scris despre „nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de vecinicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă” (Tit 1:2): El l-a învățat pe acel student credincios că Hristos „ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții vecinice” (Tit 3:7).

Dătătorul de Viață a dat mai întâi viață fizică omului, după cum citim în primele două capitole ale Genezei. Ca și animalele, omul muritor (Evrei 9:27). Dar, spre deosebire de animale, omul a fost creat cu potențialul de a primi viața veșnică. Când vei înțelege că Dumnezeu este Dătătorul de Viață care a creat omul pentru scopul Său propriu special, cu potențialul de imortalitate, viața ia o semnificație cu mult mai profundă decât lipsa de scop inerentă în credința în evoluție.

Cazul pentru un Creator

În această publicație noi am discutat numai pe scurt munții de evidență în favoarea unui Desenator, Legislator și Creator al Universului. În anii recentți au fost publicate multe cărți excelente detailând descoperirile și concluziile științifice care indică un Creator.

Dacă ți-ar place să cercetezi mai profund în cazul unui Creator și împotriva evoluției, noi recomandăm următoarele cărți, toate scrise de autori cu educație în științele fizice:

- **Arată-mi-L pe Dumnezeu: Ce ne spune mesajul din spațiu despre Dumnezeu?** [Show Me God: What the Message From Space Is Telling Us About God], Fred Heren, 1997. Analizează felul în care ultimele descoperiri din spațiu sunt consecvente cu Biblia și arată spre un Creator inteligent, personal; include comentarii și interviuri cu oameni de știință.
- **Cutia neagră a lui Darwin: Contestația Biochimică a Evoluției** [Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution], Michael Behe, Profesor Asociat de Biochimie, Universitatea Lehigh, Pennsylvania, 1996. Demonstrează că minusculele blocuri de clădit a vieții – celulele și miriadele lor componente – sunt cu mult prea complexe pentru piesele și procesele lor co-dependente ca să fi evoluat fără lucrul unui desenator extern, inteligent.
- **Creatorul și Cosmosul** [The Creator and the Cosmos], Hugh Ross, PhD în astronomie, Universitatea din Toronto, 1993. Examinează evidența științifică sprijinind desenul în Univers și a existenței Dumnezeului din Biblie.

- **Creția și evoluția: Reconsiderând evidența din Știință și Biblie** [Creation and Evolution: Rethinking the Evidence From Science and the Bible], Alan Hayward, 1985. Scrisă de un eminent fizician englez, o carte profundă despre pentru și contra controversei evoluției contra știință.
- **Numai creație: Știință, Credință și Desen inteligent** [Mere Creation: Science, Faith & Intelligent Design], editată de William Demski, 1998. O colecție de scrieri academice despre fizică, astrofizică, biologie, antropologie, inginerie mecanică și matematici care contestă Darwinismul și oferă evidență suportând desenul inteligent al universului.

Deși editorii acestei publicații nu sunt de acord cu toate concluziile prezentate în aceste cărți, noi credem că ele prezintă un caz persuasiv și convingător că universul și viața pe pământ oferă dovezi abundente despre existența unui Creator.

Tăcerea Asurzitoare a Oamenilor De Știință

Cu cât oamenii de știință cercetează mai profund misterele universului, cu atât mai mult descoperirile lor sprijină existența lui Dumnezeu. Dar prea adesea sunt remarcabili de tăcuți asupra acestui aspect al descoperirilor lor.

Descoperiri epocale recente în înțelegerea celulei, blocul de bază pentru clăditul vieții, constituie un exemplu potrivit. Michael Behe, profesor asociat de biochimie la Universitatea Lehigh din Pennsylvania, după ce a analizat cercetări extinse la nivelul molecular, a hotărât să iasă în public cu implicațiile sale de răsunet. În cartea sa recentă *Cuția neagră a lui Darwin: Contestarea biochimică a evoluției* [Darwin's black box: The Biochemical Challenge to Evolution] (1966) este plină de date științifice susținătoare, în limbaj clar pentru neprofesionali, care substanțiază concluziile sale uimitoare. Aici sunt câteva citate:

„În multe feluri, oameni de știință în toată firea...sunt înclinați la gândire pătinoare...Spre exemplu, cu secole în urmă s-a crezut că insectele și alte creaturi mici provin direct din mâncarea stricată. Aceasta a fost ușor de crezut pentru că animalele mici s-a crezut să fie foarte simple (înainte de invenția microscopului naturaliștii au crezut că insectele nu au organe interne).

„Dar biologia a progresat și experimente făcute cu multă grijă au arătat că mâncarea protejată nu a produs viață, teoria generației spontane s-a retras la limitele dincolo de care știința nu a putut detecta ce se întâmpla în realitate. În secolul XIX aceasta a însemnat celula. Când berea, laptele sau urina au fost lăsate să stea pentru câteva zile în vase, chiar și cele închise, ele întotdeauna au devenit tulbure dela ceva ce a crescut în ele.

Microscopul secolelor XVIII și XIX au arătat că ceea ce crescuse erau în aparență foarte mici celule vii. Deci s-a părut că organisme vii simple se pot naște spontan din lichide.

„Cheia pentru a convinge oamenii a fost descrierea celulei ca „simple.” Unul dintre advocații de frunte ai teoriei generației spontane în mijlocul secolului XIX a fost Erns Haeckel, un mare admirator al lui Darwin și un pasionat popularizator al teoriei lui Darwin.

„Din imaginea limitată a celulelor pe care o producea microscopul, Haeckel a crezut că celula era o „o mică, simplă, masă de combinație albuminoasă a carbonului,” nu cu mult diferită de o bucată de Jell-O microscopic. Deci, lui Haeckel i-a părut că o

asemenea formă de viață simplă, fără organe interne, poate să fie produsă din material neînsuflețit. Acum, desigur, că știm mai bine.” (pp. 23-24).

Cât este de complexă celula? Profesorul de Zoologie și evoluționist Richard Dawkins notează că nucleul celulei „conține o bază de informații în cifru digital mai mare, în conținut informativ, decât toate cele 30 de volume ale Enciclopediei Britanice puse împreună. Și această cifră este pentru fiecare celulă...Numărul total al celulelor din corp (al unui om) este de circa 10 trilioane.” (*Ceasornicarul Orb* [The Blind Watchmaker], pp. 17-18, emfaza în original).

Mai târziu în cartea sa Dr. Behe a discutat complexitatea și încâlceala pe care au descoperit-o oamenii de știință. „În ultimele patru decade biochimia modernă a descoperit secretele celulei. Progresul a fost făcut cu greutate. A necesitat ca zeci de mii de oameni să-și dedice cele mai bune părți ale vieților lor în munci istovitoare de laborator.

„Rezultatele acestor eforturi cumulative de investigare a celulei – investigarea vieții la nivel molecular –sunt un strigăt puternic, clar, penetrant de „desen!” Rezultatul este atât de neîndoielnic și așa de semnificativ că trebuie să fie clasificat ca una dintre cele mai importante realizări în istoria științelor. Descoperirea rivalizează cu cele ale lui Newton și Einstein, Lavoisier și Schrodinger, Pasteur și Darwin. Observarea desenului inteligent al vieții este la fel de memorabil ca și observația că pământul se rotește în jurul soarelui sau că boala este cauzată de bacterie sau că iradiația este emisă în cuante.

„Însemnătatea victoriei, câștigate prin atât de mare cost prin efortul susținut de a lungul unor decade, s-ar fi așteptat să trimită dopurile de șampanie zburând în laboratoare în întreaga lume. Acest triumf al științei ar trebui să evoce strigăte de „Evrica!” din zeci de mii de gâtlejuri, ar trebui să dea prilejul multor străngeri de mâini, și poate chiar o scuză ca să ia o zi de odihnă.

„Dar sticlele au rămas nedestupate, mâinile nu au fost strânse. În loc, o tăcere bizară, stânjenită înconjoară complexitatea goală a celulei. Când subiectul este ridicat în public, picioarele încep să se târâie, respirația devine puțin mai dificilă. În particular oamenii sunt puțin mai relaxați; mulți admit explicit ceea ce este vădit, dar atunci privesc spre pământ, își mișcă capetele și se opresc acolo.

„Dece oare comunitatea științifică nu îmbrățișează cu pasiune descoperirea ei extraordinară? Dece este observarea desenului mânăuită cu mânuși intelectuale? Dilema este că în timp ce o parte a elefantului este etichetată desen inteligent, cealaltă parte ar putea fi etichetată Dumnezeu” (Behe, pp. 232-233, emfaza în original).

Aceste descoperiri dezvăluie că cea mai simplă celulă în viață este atât de intricată, complexă și uimitoare în desenul ei încât posibilitatea ca ea să fi apărut în existență accidental este de neconceput. Evidența pentru un Desenator inteligent este copleșitoare.

Ilustrații:

Este adevărat tabloul tradițional al evoluției? Ce ne dezvăluie recordul fosilelor? Sprijină sau contrazică darwinismul?

Unii oameni de știință recunosc că șansele ca viața să fi apărut spontan pe pământ sunt infinitesimal de mici ca să fie o posibilitate. Ei se întorc spre alte teorii cum ar fi credința că viața a fost trimisă sau a plutit aici dintr-o sursă necunoscută din univers.

Poate teoria evoluției lui Darwin să explice uimitoarea varietate de specii de viață și relațiile complicate dintre ele? Și, dacă teoria lui Darwin este adevărată, dece este lanțul fosil atât de sărăcăcios în forme tranziționale intermediare între specii?

Știința a făcut pași enormi în înțelegerea nu numai a spațiului cosmic dar și a spațiului intern. Cercetarea celulară, cum ar fi celula nervoasă a arătat nepusa complexitate și evidența fără îndoială a unui Mare Creator.

Care este Semnificația și Scopul Vieții?

Are viața semnificație fără Dumnezeu? Există vre-un scop pentru pământ și cei ce locuiesc pe el? Dacă este așa, care este acel scop?

Când Stephen Hawking a scris cartea sa *O scurtă istorie a timpului* [A Brief History of Time], după ce și-a exprimat părerea lui despre univers, a conchis: „Dacă noi găsim răspunsul la aceea [întrebarea de ce existăm noi și universul], ar fi triumful ultim al rațiunii umane – pentru că noi atunci am cunoaște mintea lui Dumnezeu” (Hawking, p. 175).

Răspunsul la acea întrebare nu va veni dela inteligența sau rațiunea omenească dar numai dela Acela care transcende universul nostru material. Dacă îl scoatem pe Dumnezeu din ecuație, atunci pierdem tot sensul de scop pentru om și univers.

Semnificația vieții a fost un semn de întrebare dela începutul omenirii. Este în natura noastră să punem asemenea întrebări ca: „De ce sunt eu aici?” și „Care este scopul vieții?”

Dumnezeu are un scop pentru om, dar puțini pricep care este. Cunoscând aceasta transcende scopul, și crezându-l cu adevărat, poate instila semnificație în viețile noastre. Dar noi putem înțelege scopul nostru numai dacă noi căutăm răspunsurile dela Acela care a creat viața.

Scopul fără Dumnezeu

Să considerăm mai întâi semnificația vieții dacă evoluția ar fi fost adevărată și nu ar fi un Dumnezeu Creator care să fi avut vre-un amestec cu omenirea.

Dacă nu există Dumnezeu, atunci nu ar fi posibilitatea vieții dincolo de mormânt și cu certitudine nici o posibilitate pentru imortalitate. Viața s-ar termina în finalitatea mormântului. Nu ar exista un scop transcendent care să dea sens vieților noastre. Viețile noastre nu ar avea mai multă semnificație decât a oricărui animal sau insectă care se străduiește pentru supraviețuire până în momentul morții. Toate realizările, sacrificiile, lucrurile bune și minunate pe care le fac oamenii, ar fi în final eforturi inutile într-un univers care își așteaptă ruina sa proprie.

Defunctul autor și astronom Carl Sagan nu a crezut în Dumnezeu. După moartea soției sale de 20 de ani, el a crezut că nu avea s-o mai vadă vreodată. Cum se apropia propria sa moarte, el a exprimat o dorință omenească obișnuită amestecată cu inutilitatea inerentă ateismului. „Mi-ar place să cred că atunci când voi muri voi trăi din nou, că o parte din gândirea, simțămintele, amintirea mea va continua. Dar, atât cât vreau să cred ceea, și în ciuda tradițiilor culturale strămoșești și universale, care afirmă o viață după moarte, nu cunosc nimic care să sugereze că nu este nimic decât o dorință în gând. („În valea umbrei [In The Valley of the Shadow], *Parade*, 10 Martie, 1996).

Când elimini perspectiva și speranța unei vieți de apoi, viața devine fără valoare și fără țel. Ce diferență va fi în final dacă ai trăit ca Maria Teresa sau ca un Adolf Hitler. Destinul fiecăruia va fi același. Contribuțiile bune ale oamenilor nu ar face nici o diferență în destinul lor sau acel al universului.

Aceasta este perspectiva searbădă a aceluia care își bazează credința lor pe ateism, evoluție și presupunerea că această viață este tot ce este.

Dar, dacă Dumnezeu există, viețile noastre capătă o semnificație veșnică, pentru că speranța noastră nu este moartea dar viața veșnică (vezi „Dece ai fost tu născut?,” p. 39). Dar dacă Dumnezeu există, noi avem un standard absolut de drept și de rău existând prin însăși natura lui Dumnezeu. Aceasta face alegerile noastre morale profund semnificative.

Vorbind în general, omul a dezvoltat trei păreri care încearcă să explice înțelesul vieții fără Dumnezeu și resping orice posibilitate a vieții dincolo de existența pământească. Acestea au avut un impact enorm în lume și în modul în care lumea trăiește.

Păreră nihilistă

Prima concluzie care apare dintr-o abordare ateistă a vieții este că existența omenească, legile și instituțiile sunt fără înțeles. Această părere este *nihilismul* – o convingere că deoarece Dumnezeu nu există, universul și tot ce conține, deci, nu are nici un țel sau scop. Noi suntem simplu produsul materiei, al timpului și al întâmplării. Nu este viață dincolo de existența aceasta temporară. Noi suntem singurii noștri stăpâni peste viața noastră pământească și ceea ce facem cu noi în această durată scurtă este în cadrul puterii noastre.

Această părere tăgăduiește că există valori. Refuză existența oricărei baze obiective de stabilire de etici, morale sau adevăr. Pretinde că ești liber să adopți orice set de plăceri sau de neplăceri în loc să aderi la un cod de moravuri absolute.

Standardele și alegerile tale sunt determinate de ceea ce ți s-ar părea mai bun pentru tine, ce-ți dă ție satisfacție și plăcere personală. Nu oferă nici o justificare rațională pentru a trăi o viață morală. S-ar putea să fie în avantajul tău să te conformezi cu valorile morale ale societății, dacă aceea este în cel mai bun interes al tău, dar tu nu ai nici o obligație să fii o persoană morală, dacă făcând-o ar fi împotriva intereselor tale personale. În acest sens un ateu poate avea morale și să fie o persoană morală, dar noi trebuie să înțelegem că un ateu, sau un existențialist, nu apelează la nici o autoritate pentru această latură morală.

Această părere nihilistă a dus la afirmația, în 1960, că „Dumnezeu a murit.” Acel slogan a implicat că Dumnezeu și Legea Lui sunt irelevante și nu ar trebui să fie folosite ca să influențeze omul pentru standarde morale mai înalte. A însemnat că poți face tot ceea ce îți place.

Acea filozofie a condus la o generație care a făcut într-adevăr tot ceea ce i-a plăcut. A adus o perioadă de rebeliune împotriva valorilor de lungă durată. Violența, folosirea drogurilor și promiscuitatea au crescut. Standardele morale și numărul căsătoriilor stabile și familiile au scăzut.

Deși noi vedem numai rareori asemenea expresii de rebeliune și anarhie pe străzi și în universități cât am văzut atunci. Societăți întregi au fost – și rămân – corupte permanent de acest refuz al standardelor și al valorilor bazate pe Biblie. A extras o taxă teribilă. Ideile au consecințe. Oamenii care au promulgat această filozofie nu și-au dat seama de extinderea acelor consecințe.

Apropierea umanistică

Vederea următoare este asemănătoare. Umanismul de asemenea susține că universul există fără nici un țel. Noi suntem rezultatul unui process orb, care nu necesită nici un fel de semnificație.

Umanismul diferă de nihilism, totuși, în aceea că viața poate avea o semnificație dacă noi desemnăm o semnificație vieții. Viața poate avea atâta însemnătate câtă punem noi în ea. Viața merită să fie trăită pentru că noi înșine o facem să fie plăcută și apreciată. Ca și cu nihilismul, totuși, nu sunt recunoscute nici o valoare obiectivă. Această părere susține că o persoană poate fi morală, pentru că îi dă ei satisfacție personală să creeze valori și să trăiască conform acestor valori.

Nu este prea mare diferență între vederea umanistă și nihilism. Punctul de vedere umanist recunoaște că valoarea există, dar valorile nu sunt nici obiective, nici universale și nici permanente – și nimeni nu este obligat să fie moral; nu există valori absolute.

Umanismul nu este capabil să ofere obiecții morale unui comportament imoral. Cu alte cuvinte, dacă nu există absoluturi morale, atunci tu nu poți demonstra că ceva este greșit sau rău. Astfel nimeni nu este în poziție să judece sau să condamne alegerile sau acțiunile altora.

Dece ai fost născut?

Abordarea atee, evoluționistă, susține că viața a evoluat din întâmplare, fără un scop sau plan final. Biblia, totuși, ne spune că Dumnezeu a creat pământul și omul cu un scop specific – și inspirator de admirație – în minte.

Care este acel scop? Regele David, când a privit expansiunea cerului noaptea cu mult timp în urma, a întrebat, „Ce este omul, ca să Te gândești la el?” (Psalm 8:4). Diferit de orice altă creatură, Dumnezeu a creat omul în propria Sa imagine și asemănare. El i-a dat omului puterea ca să aibă o relație cu El. Omul are capacitatea de a înțelege și de a trăi conform aceluiași legi spirituale conform cărora trăiește El Însuși, și care sunt parte din caracterul Său. Omul poate să crească să devină mai mult ca Dumnezeu printr-o relație intimă cu El.

Primul nostru părinte omenesc, Adam, a făcut o greșeală fatidică pentru restul rasei omenești când el a încercat să găsească un mod de viață pentru sine aparte de relația intimă pe care i-o oferise Dumnezeu. De atunci noi am fost în căutarea înțeleșului.

Adevărul, inspirator de admirație, este că Dumnezeu creează o familie – *familia* lui Dumnezeu. El este Tatăl acelei familii. Cum a dezvăluit Isus Hristos pe Dumnezeu discipolilor Săi? Ca „tatăl nostru în ceruri” (Matei 6:9). Isus ne spune ca să urmăm căile lui Dumnezeu, „Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:45). Dumnezeu ne invită într-o relație tată-copil cu El și ne dă Duhul Său astfel ca noi să putem deveni copiii Săi:” ...Ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! Adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul

nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos...” (Romani 15:15-17).

După această viață, aceia cărora Dumnezeu le-a dat Duhul Său, primesc viața veșnică printr-o înviere din moarte. „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:51-53).

Prin învierea la viața veșnică Dumnezeu ne transformă în ființe glorificate și nemuritoare, așa cum este Dumnezeu Însuși. După cum 1 Ioan 3.2 ne spune: „vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Dumnezeu este în procesul de creare a propriei Sale familii. El va da oamenilor viața veșnică, pe care noi o vom împărți cu El pentru eternitate. El dorește să împartă existența Sa veșnică cu

alții într-un mod de viață de dragoste pentru alții. Din cauza dragostei Sale, Dumnezeu a adus universul în existență în primul rând. Din cauza dragostei Sale Dumnezeu ne-a dat o parte din ea. Viața este rezultatul dragostei lui Dumnezeu și a dorinței sale de a împărți dragostea Sa cu familia Sa nemuritoare pentru eternitate.

Dezvăluirea Bibliei a destinului nostru este departe de vederea vieții întunecate și fără semnificație oferite de ateism și evoluție. Viața cu Dumnezeu în ea nu este ceva căreia noi să ne opunem rațional. În loc, noi ar trebui s-o privim ca un motiv de bucurie. Viața fără Dumnezeu – și fără promisiunea lui pentru viața eternă – este goală și fără speranță. Viața cu Dumnezeu este excitantă, satisfăcătoare și până la urmă răsplătitoare mai presus de toate așteptările noastre. (Pentru o înțelegere mai profundă a viitorului nostru cum este dezvăluit în Biblie, să fii sigur că ceri copiile tale gratuite ale broșurilor *Care este destinul tău?* [What Is Your Destiny?] și *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom]).

Scopul inerent

Un al treilea punct de vedere este că valori obiective există, dar ele există independent de Dumnezeu; ele nu au nevoie de El ca să existe. Această părere este diferită de primele două pentru că recunoaște existența valorilor obiective.

Totuși, conform cu această vedere omul are suficientă intuiție morală ca să devină conștient că valori morale există. Aici, din nou, omul este descoperitorul de morale și are în el însuși abilitatea să trăiască prin acele morale, dacă așa decide el. El nu are nevoie de Dumnezeu să-i spună despre absoluturi sau care este morala absolută. Deci nu este nevoie de Dumnezeu. Semnificația vieții nu depinde de existența lui Dumnezeu sau ceva în afara vieții omenești.

Toate aceste trei perspective au ceva în comun: Ele Îl scot pe Dumnezeu din considerare și nu oferă nici o speranță pentru viață dincolo de moarte. Toate aceste vederi proclamă în esență, că omul a venit din nimic, noi am evoluat ca să ne găsim pe cea mai înaltă treaptă a vieții, și noi suntem în poziția să ne comandăm propriile noastre valori și să ne definim pe noi și destinul nostru.

Aceste vederi de asemenea susțin că nu există viață după moarte, că viața este tot ceea ce există. Viața poate să aibă semnificație sau nu, depinde de punctul de vedere al vreunui sau altuia. Rezultatul este că noi nu realizăm nimic mai mult decât să ne transmitem genele și filozofiile urmașilor noștri, cu speranța că ei se vor dezvolta în ființe

superioare. Toate acestea, bine-nțeleș, zic că evoluția nu este terminată, și noi suntem într-un process continuu spre o dezvoltare superioară.

Chestiunile majore ale vieții

Putem noi să avem scop real și valori absolute fără Dumnezeu? Oamenii pot pune oarecare semnificație vieții cu aceste filozofii – dacă definești semnificația ca un sens de fericire temporară și plăcerea vieții de moment. Este foarte trist că mult prea mulți au ajuns să definească semnificația astfel. Dar aceste vederi nu dau răspunsul la întrebările reale privitor la semnificație. Numai punându-L pe Dumnezeu în cadru putem noi afla un răspuns complet care nu numai că dă semnificație acestei vieți acum dar satisface dorința noastră pentru un scop dincolo de această viață.

Dintre toate creaturile pe care le vedem în jurul nostru, omul este singura parte din creație care se poate adresa subiectului de semnificație, închinare la Dumnezeu și să exprime o credință în viață după moarte. Spre deosebire de animale, oamenii pot pricepe despre eternitate și nemurire.

Dece suntem noi diferiți? S-ar putea să fie pentru că aptitudinea noastră de a imagina viitorul, sperând într-o viață dincolo de ora noastră temporară, a fost pusă cu grijă înăuntrul nostru de un Creator care a desemnat El Însuși un scop etern pentru oameni?

Circa 3000 de ani în urmă, înțeleptul Rege Solomon a scris că Dumnezeu „a pus în inima lor [a oamenilor] chiar și gândul veșniciei” (Ecleziastul 3:11). Dumnezeu ne-a dat dorința de a pune întrebări, dar nu și abilitatea de a cunoaște răspunsurile decât numai dacă venim cu sinceritate să-L căutăm și să depindem de El.

Dacă noi alegem să credem că Dumnezeu nu a creat universul, atunci noi trebuie să credem că toată speranța în viitor și dorința pentru semnificație dincolo de viața noastră fizică sunt fără rost. În mod ironic, dacă principiile după care evoluția este presupus că operează ar fi adevărate atunci omul nu ar fi avut nevoie să-și dezvolte această parte a intelectului său.

Dar faptul rămâne că noi ne gândim la ea [la viața de dincolo de viață și la semnificația vieții de aici].

Oamenii sunt creația lui Dumnezeu. El a avut motivele Lui pentru a ne pune aici. Valoarea noastră nu este în noi înșine dar că Dumnezeu ne-a creat în imaginea Lui. Dumnezeu dă valoare vieții omenești.

Problema este că de când L-am scos pe Dumnezeu din concepția noastră, noi am căutat cu disperare prin alte locuri, încercând să ne găsim valoarea noastră proprie. Noi am creat filozofii care accentuează îngâmfarea noastră. O virtuală preoțime de psihiatri ne spun că ne putem ridica deasupra problemelor pe care ni le-am creat pentru noi înșine prin a ne trage sus de propriile noastre șireturi.

Cea mai mare parte a sistemului nostru de psihologie a fost conceput să acomodeze o vedere a creației fără Dumnezeu. Respinge concepția că valoarea noastră provine dela un Creator care a desemnat un scop pentru om înainte ca El să fi creat pe vre-unul dintre noi.

Principiile morale ale lui Dumnezeu sunt întruchipate în legile pe care El le-a dat omului. Contrar cu vederile seculare predominante ale psihologiei, cum trebuie să trăim nu ar trebui să fie determinat după cum ne fac să ne simțim acțiunile noastre. Legile lui Dumnezeu au fost intenționate să lucreze pentru beneficiul propriu al omului. Când noi le urmăm, ne conduc nu numai la fericire și satisfacție în această viață, dar totodată ne dau un tablou în care este vorba de Dumnezeu Însuși. Legea lui Dumnezeu este, într-un anumit sens, ceea ce este El. Legile lui reflectă caracterul și esența Lui.

Privilegiu neprețuit sau substituție ieftină?

Din toată creația, Dumnezeu ne-a dat nouă singuri puterea de a alege dacă noi vrem să trăim conform legilor Lui sau după orice valori ne atribuim nouă înșine pentru satisfacția noastră proprie. Legile lui Dumnezeu nu sunt numai simple obligații, dar El ne-a desenat astfel încât noi să devenim cei mai fericiți, satisfăcuți și împliniți făcând ceea ce ne spune El. De când Dumnezeu ne-a făcut, el știe ce este cel mai bun pentru noi. El ne-a dat instrucțiuni care ne vor folosi.

Omul nu este o simplă păpușă în mâinile lui Dumnezeu. Noi putem să alegem dacă vrem să facem ce ne spune El sau nu (Deuteronom 30:19). Noi fie că îl recunoaștem pe El ca Creator și Dătător de Lege al universului ori putem nega că El există. Noi putem alege dacă vrem să trăim o viață fără semnificație sau o viață cu un scop.

Dacă noi ne exaltăm pe noi înșine că suntem forma de viață cea mai înaltă în procesul de evoluție, în realitate noi ne furăm pe noi înșine de valoarea neprețuită pe care Dumnezeu o pune în noi. Existența și viitorul nostru sunt devalorizate dela fii și fiicele lui Dumnezeu la aceea a uneia dintre multele specii animale. Este tragic că omul a substituit sentimentul ieftin al trufiei pentru privilegiul neprețuit de a deveni proprii copii ai lui Dumnezeu, de a împărtăși universul extraordinar împreună cu El în glorie și nemurire.

Ilustrații:

Care este scopul tău în viață? Este viața numai un scurt răstimp trecător, limitat de o veșnicie de inexistență înainte și după?

Conform evoluției, omul nu este decât o specie într-o familie mare de animale. Conform Bibliei, viitorul nostru zace într-o alta familie, familia lui Dumnezeu.

Filozofiile vieții înrădăcinate în evoluție în final nu oferă nici speranță nici scop în viață. Când înțelegem adevărul despre Planul lui Dumnezeu, cum este dezvăluit în Biblie, viața devine plină de semnificație.

Consecințele Ideilor

Nimic nu are un impact mai direct în alegerile noastre morale decât dacă credem în Dumnezeu sau nu. Deciziile morale pe care le facem determină rezultatul vieților noastre, și colectiv, ale societății. Atitudinea noastră către lege, respectul pentru și recunoașterea autorităților, respectul pentru nenăscut, și chiar practicile noastre sexuale sunt determinate în mare măsură de credința sau lipsa de credință în Dumnezeu. Comportarea noastră către alții, la fel ca și dragostea și devotamentul în relațiile noastre, de obicei se reduce la un singur lucru: Îl credem noi pe Dumnezeu când ne vorbește?

În decursul ultimelor câtorva secole trecute, noi am trecut printr-o presupusă epocă de culturalizare în care filozofii și alți gânditori au trimis mesaje clare că noi nu avem nevoie de Dumnezeu ca să ne spună ce este drept și ce nu. Ca rezultat ateismul și materialismul sunt din ce în ce mai mult acceptate ca normă. Acei care cred în Dumnezeu și în adevărul Bibliei, adesea sunt priviți ca needucați, necultivați, superstițioși și arhaici – dacă nu chiar direct primejdioși.

Zice Richard Dawkins, apărătorul ferm al evoluției introdus mai devreme în această broșură: „Este absolut fără primejdie să spui că, dacă întâlnești pe cineva care pretinde că nu crede în evoluție, acea persoană este ignorantă, proastă sau dementă (sau rea, dar mai degrabă nu aș considera aceasta)” (Richard Dawkins, *The New York Times* revizia *Schițe de Proiecte* [The Blueprints], 9 aprilie, 1989).

Instituțiile de guvern și de academie, cele mai responsabile pentru determinarea gândirii și a comportării societății, în cea mai mare parte L-au interzis pe Dumnezeu din sălile lor. Cele mai multe clase de filozofie, psihologie, știință și istorie încep de pe o premisă evoluționistă, că nu există Dumnezeu și că viața a apărut spontan și din întâmplare. Astfel ei nu includ în cursurile lor de studii scopul universal sau semnificația supremă a vieții omenești.

Unde ne lasă aceasta?

Un motiv fundamental

Care sunt fructele negării existenței lui Dumnezeu? Deformează judecata cuiva? Biblia ne spune: „Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” (Psalmii 14:1). Același vers descrie consecințele unei asemenea gândiri: „S-au stricat oamenii, fac fapte urâte; nu este nici unul care să facă binele.” Întreaga lor perspectivă le este contaminată.

Dumnezeu înțelege motivările celor care neagă posibilitatea ca El să fie real. Când se conving pe ei înșiși că Dumnezeu nu există, ce este drept și greșit numai contează pentru ei. Ei nu mai au un standard obiectiv pentru comportare. Ei nu văd nici un motiv de ce nu ar face așa cum le place.

Autorul Aldous Huxley (1894-1963), membru al uneia dintre familiile distinse de intelectuali ai Angliei, a admis: „Am avut motive pentru care nu am vrut ca lumea să aibă vre-o semnificație; în consecință am presupus că nu a avut nici una, și am fost capabil fără nici o greutate să găsesc motive satisfăcătoare pentru această presupunere...Acei care nu detectează nici o semnificație în lume, în general o fac astfel, pentru că pentru un motiv sau altul, le convine [scopului] lor ca lumea să rămână fără semnificație” (*Scopuri și mijloace* [Ends and Means], 1946, p. 273).

Unde duce o asemenea gândire? Huxley explică: „Pentru mine însumi, ca, fără îndoială, pentru cei mai mulți dintre contemporanii mei, filozofia lipsei de semnificație a fost esențial un instrument de eliberare. Eliberarea pe care am dorit-o dintr-un anumit sistem politic și economic și eliberarea dintr-un anumit sistem de moralitate. Noi am obiectat moralității pentru că intervenea în libertatea noastră sexuală...A fost o singură metodă admirabil de simplă pentru a combate pe acești oameni și în același timp justificându-ne pe noi înșine în revolta noastră politică și erotică: Noi am putea nega că lumea avea vre-o semnificație oarecare” (ibid, p.270).

Huxley a mărturisit că a fost dorința lui de a fi eliberat de standardele morale care l-au împins pe el, și pe alții care au împărtășit gândirea lui, să nască o bază rațională pentru a destitui ideea vre-unei obligații morale înnăscute.

Cât de mulți studenți în instituțiile noastre academice au vre-o idee că asemenea motive modelează teoriile și filozofiile care le sunt predate ca fapt? Probabil foarte puțini într-adevăr. Dar, cât ar fi de surprinzător, teoria că viața s-a dezvoltat spontan a fost produsă și alimentată de ostilitatea împotriva standardelor și valorilor lui Dumnezeu.

Bucuria din negarea lui Dumnezeu

Julian fratele lui Huxley (1887-1975) a fost chiar mai direct: „Sensul de ușurare spirituală care vine din respingerea ideii lui Dumnezeu ca o ființă supranaturală este enormă” (*Eseurile unui umanist* [Essays of a Humanist], 1966, p. 223).

Aldous și Julian Huxley au fost nepoți ai lui Thomas Huxley (1825-1895), un prieten apropiat al lui Darwin și susținător al evoluției. Devreme în dezbaterea asupra evoluției, Thomas Huxley a dezvăluit unui prieten biolog prejudecata sa antireligioasă: „Sunt foarte bucuros că tu vezi importanța de a ne lupta cu clericii...Eu doresc ca generația următoare să fie mai puțin înlănțuită de superstițiile grosolane și stupide ale (religiei) ortodoxiei decât a fost a mea. (generație). Și voi fi foarte satisfăcut dacă voi reuși în cât de mică măsură să aduc acel rezultat” (Thomas Huxley, citat în *Istoria lumii Columbiene* [The Columbia History of the World], John Garraty și Peter Gay, editori, 1972, p. 957).

Mai recent, paleontologul Stephen Jay Gould a declarat: „Noi suntem aici pentru că un grup ciudat de pești a avut o anatomie neobișnuită a aripioarelor care s-au putut transforma în picioarele creaturilor terestre; pentru că cometele au lovit pământul și au șters dinozaurii, deci dând mamiferelor o șansă pe care nu ar fi avut-o altfel (deci într-un sens mic mulțumită stelei tale norocoase); pentru că pământul nu a înghețat complet în timpul unei perioade de gheață; pentru că o specie mică și subțire, apărând în Africa acum un sfert de milion de ani, a reușit, până acum, să supraviețuiască într-un fel sau altul.

Noi am tânji pentru un răspuns mai „înalt” dar altul nu există. Această explicație la suprafață supărătoare, dacă nu înspăimântătoare, este *în ultimă instanță eliberatoare și înveselitoare*” (David Friend, *Semnificația Vieții* [The Meaning of Life], 1991, p. 33, emfaza adăugată).

Ce admitere francă și candidă! Dar dece cineva s-ar simți înveselit și eliberat convingându-se că Dumnezeu nu există?

Problema este *la inimă*. Profetul Ieremia a explicat, „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o înțeleagă” (Ieremia 17:9).

Dumnezeu expune intențiile întunecoase ale celor care deliberat se aliniază împotriva Sa. „Ei [cei care disprețuiesc autoritatea lui Dumnezeu] vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire, le făgăduiesc slobozenia, în timp de ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petre 2:18-19).

Noi trebuie să ne ferim mințile împotriva acelor „lucruri de nimic” care ne bombardează cu idei despre o evoluție fără dovadă. Această gândire are un efect insidios și treptat asupra noastră și asupra societății noastre pe care Biblia îl egalează cu sclavia.

Dușmănia naturală a omului către Dumnezeu

Dece respinge omul ideea de Dumnezeu și a legilor divine care definesc standardele Lui? Legile lui Dumnezeu ne cheamă ca să întrunim un standard pretențios personal pe care puțini sunt dispuși să considere. Omul Îl respinge pe Dumnezeu în principal pentru că legile lui Dumnezeu încorporează o moralitate care este concentrată spre exterior și arată grijă pentru alții în loc de sine însuși. Noi, totuși suntem motivați mai cu seamă de preocupări egoiste – ce este cel mai bine pentru noi, ce putem obține noi, cum putem fi priviți ca mai buni decât alții.

Dece avem noi o natură atât de egoistă? Cum a apărut? Biblia ne descrie originea naturii dușmănoase și suspicioase proprie naturii omenești. Genesa 3 explică cum diavolul, mai întâi a plantat această suspiciune și rebeliune către Dumnezeu în mintea primului bărbat și femeie. El le-a spus că Dumnezeu nu acționa în interesul lor cel mai bun și i-a convins că ei ar putea fi la fel de bine, dacă nu chiar mai bine, fără Dumnezeu.

Când Eva a fost convinsă de raționamentul seducător al diavolului și Adam s-a răzvrătit cu ea, Dumnezeu nu s-a impus asupra lor. El le-a permis să trăiască fără beneficiul cunoștinței Sale dezvăluite. Adam repede a dat vina pe soția sa, și soția a dat vina pe șarpe. Omul de atunci încoace dă vina pe oricine alt cineva pentru problemele sale.

Lucrurile au degenerat repede. Într-un atac de invidie, primul fiu al lui Adam și Eva l-a omorât pe fratele său mai mic (Genesa 4). Invidia, gelozia și lăcomia au devenit motivări umane stabilite la fel cum violența a devenit un mod obișnuit de a rezolva un conflict.

Descendenții lui Adam rareori s-au întors la Dumnezeu de bună voie și au avut încredere din toată inima în El.

Notează descrierea Apostolului Pavel a motivării omenirii: „Cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești umblă după lucrurile firii pământești...” (Romani 8:5). Dorințele lor pământești [carnale] le prejudiciază mințile împotriva lui Dumnezeu și a moralității legilor Sale. Deci, Pavel continuă, „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (versul 7).

Este puțin de mirare că cei mai mulți oameni resping orice ce nu reflectă propriul lor punct de vedere (Ieremia 10:23). Ei cred că au o cale mai bună, mai edificată, una cu mult superioară la cea presupusă crudă și opresivă moralitate a Bibliei. Cu toate acestea, Legea lui Dumnezeu depășește pe departe valorile morale alternative ale omului. După cum a scris Apostolul Pavel, „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:19).

Istoric nici o națiune sau popor nu a vrut să fie guvernată de toate cele Zece Porunci, pentru că ele merg împotriva firii omenești. Unii pot vedea beneficii observând câteva dintre porunci, cum ar fi să nu minți, să nu furi sau să nu ucizi pe aproapele tău.

Dar, în cel mai bun caz, oamenii în general își aleg dintre legile lui Dumnezeu sau le îmbrățișează numai superficial.

Chiar și atunci când observă litera acestor legi, ei adesea nu sesizează intenția și spiritul lor, pe care Isus l-a definit ca dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele [seamănul] lor (Matei 22:37-40).

Respingând modul de viață dezvăluit al lui Dumnezeu, oamenii fără să-și dea seama se separă ei înșiși de binecuvântări și se condamnă ei înșiși la suferință. „Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, și să păzești poruncile Lui, legile Lui, și rânduielile Lui, ca să trăiești și să te înmulțești, și ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze...” (Deuteronom 30:15-16).

Este foarte trist că cei mai mulți oameni aleg să nu accepte oferta lui Dumnezeu a unei căi care va conduce la o viață abundentă și satisfăcătoare. Este mult mai mult de învățat despre acest subiect vital, și noi nu am făcut aici decât să zgâriem suprafața. Te rugăm să ceri copiile tale gratuite ale broșurilor *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments] și *Drumul către viața eternă* [The Road to Eternal Life], care discută aceste subiecte în mult mai multă profunzime.

Analizând motivul

Cuvântul lui Dumnezeu nu ezită să identifice motivul pentru negarea existenței Sale. Apostolul Pavel explică cum unii oameni nu țin cont de Dumnezeu ca să-și poată satisface propriile lor pasiuni.

Notează procesul și rezultatul lui tragic: „...Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțămît; Ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1:19-21).

Pavel explică cum, când ne uităm spre ceruri și examinăm lumea din jurul nostru, mâna creatoare a lui Dumnezeu ar trebui să fie evidentă. O persoană rezonabilă va recunoaște că Dumnezeu există din cauza evidenței pe care o poate vedea cu ochii lui proprii. Pavel zice că o persoană ar conchide că există un Dumnezeu Creator și ar recunoaște multe din calitățile Sale observând minunile pe care le-a făcut El. Ca să conchizi altfel – că soarele, luna, pământul și stelele au venit în existență singure din nimic – este absolut illogic.

Unii totuși, poartă o prejudecată atât de pasionată împotriva lui Dumnezeu încât ei conchid exact opusul – că universul nu are nevoie de Dumnezeu. Pavel continuă descrierea lui a procesului care are loc în gândirea lor: „S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit. Și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare” (versurile 22-23). Ei au atribuit puteri ca lui Dumnezeu creațiilor fizice și au refuzat pe Creator.

Ai fost indus în eroare de acest raționament fals în presupunerea că gânditorii acestei lumi sunt înțelepți pentru că ei pot să observe similarități între viața animală și

vegetală și să creeze o ipoteză elaborată cum că ele au originat dintr-un strămoș comun? Acest raționament este una din fundațiile de bază ale conceptului evoluționist.

Pavel continuă: „De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile: căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!” (versurile 24-25).

Unde conduce această gândire?

Pavel analizează fructele gândirii care îl lasă pe Dumnezeu în afara picturii: „Din pricina aceasta Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii, tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor” (versurile 26-27).

Pavel ajunge la inima problemei: Oamenii nu vor ca Dumnezeu să-i oprească dela gratificarea dorințelor lor egoiste. „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns, plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, deucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase, sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, laudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă” (versurile 28-31).

Acelea sunt toate rezultatele previzibile ale scoaterii lui Dumnezeu din gândirea noastră (versul 28). Ei descriu o societate care nu recunoaște pe Dumnezeu și legea morală, nici nu recunoaște principiile absolute de bine și rău.

Mișcarea numită „Dumnezeu-este-mort”

Unul dintre filozofii aclamați ai lumii moderne, Friederich Nietzsche (1844-1900), a fost influent în atacul asupra lui Dumnezeu ca sursă a standardelor morale. Ideile lui au avut un impact radical asupra unora dintre cei mai influenți oameni ai secolului XX, în particular Adolf Hitler.

Nietzsche a căutat să înlocuiască religia Creștinismului, cu credința și dependența de Dumnezeu, cu o lume nouă clădită pe o fundație fără Dumnezeu. El a încercat să redefinească viața omenească fără Dumnezeu. El a declarat că ideile creștine slăbesc omul și îl împiedică de a se ridica la adevărata măreție care zace în el. Creștinismul cu ideile sale de moralitate, pocăire și umilință erau idei de proprie degradare care trebuiau să fie date la o parte înainte ca omenirea să poată să se elibereze, să zboare la înălțimi mai mari, și să urce muntele realizărilor individuale.

Nietzsche a promovat cu tărie ideea că, așa cum a pus-o el, „Dumnezeu este mort.” El a descris filozofia sa într-un stil care a stârnit emoția și imaginația. El a pledat că de când Dumnezeu este mort, noi oamenii trebuie să fim vrednici de ai lua locul. Dar, el a scris că omul nu este gata pentru o asemenea poziție exaltată, și până când el va fi capabil, omul trebuie să treacă printr-o perioadă de schimbare și revoluție. Va veni ziua, fără îndoială, când această lume fără Dumnezeu va fi binevenită în brațele unui eliberator filozof.

Intră supraomul

Predicțiile lui Nietzsche s-au adeverit în parte. Învățăturile lui nihiliste erau gata să fie luate în serios de o lume într-o schimbare rapidă influențată deja de filozofii care îl precedaseră – scepticul David Hume; Imanuel Kant, care a exaltat autoritatea gândirii omenești; Soeren Kierkegaard existențialistul. S-au ridicat oameni mari, atei și disprețuitori ai religiei care au căutat să devină ceea ce omenirea aștepta – noul supraom. Oameni ca Hitler, Iosif Stalin, Mao Tze-Tung și Pol Pot sunt produsele aceste filozofii experimentale.

Istoricul Paul Johnson scrie: „Friederich Nietzsche... a văzut pe Dumnezeu nu ca o invenție dar ca o victimă, și moartea lui ca, într-un sens important, un eveniment istoric, care ar putea avea consecințe dramatice. El a scris în 1886: „Cel mai însemnat eveniment în timpurile recente – acela că „Dumnezeu e mort,” că credința într-un Dumnezeu Creștin nu mai poate fi susținută – începe să-și arunce primele sale umbre asupra Europei.”

Între rasele avansate, decăderea și în final colapsul impulsului religios ar lăsa un vid enorm. Istoria timpurilor moderne este în mare parte istoria de cum a fost umplut acest vid. Nietzsche a perceput corect că cel mai probabil candidat este ceea ce a numit el „Voința pentru Putere”...

„În locul credinței religioase, ar fi ideologia seculară. Toți cei care odată au umplut rândurile preoțimii totalitare vor deveni politicieni totalitari. Și peste tot, Voința pentru Putere va produce un nou fel de mesia, fără a fi inhibat de vreo sancțiune religioasă, și cu un apetit insașiabil pentru controlul omenirii. Sfârșitul ordinii vechi, cu o lume fără direcție plutind într-un univers relativist, a fost o chemare pentru un asemenea gangster-om de stat să apară. Ei nu au întârziat să-și facă apariția” (*O istorie a lumi moderne dela 1917 până la 1980* [A History of the Modern World From 1917 to the 1980s], 1983, p. 48).

Privind înapoi la secolul XX, Paul Johnson a observat: „Noi am trăit printr-un secol teribil de război și distrugere exact pentru că oamenii la putere au uzurpat prerogativele lui Dumnezeu. Eu numesc secolul XX Secolul Fizicii, inaugurat prin teoriile generale și speciale ale lui Einstein. În timpul acestei perioade, fizica a devenit știința dominantă, producând energia nucleară și călătoria cosmică.

„Secolul a prezentat de asemenea ingineria socială, practica de a împinge mulțimi mari de ființe omenești ca și cum ar fi fost pământ sau beton. Ingeria socială a fost un aspect cheie în regimurile totalitare Naziste și Comuniste, unde s-a combinat cu relativismul moral – convingerea că binele sau răul pot fi schimbate pentru conveniența societății omenești – și negarea drepturilor lui Dumnezeu.

„Pentru Hitler legea mai înaltă a partidului a căpătat precedență peste Cele Zece Porunci. Lenin a lăudat conștiința Revoluționară ca un ghid mai sigur decât conștiința implantată de religie” (*Rider's Digest*, „Mesajul real al mileniului [The Real Message of the Millennium], Decembrie 1999, p. 65).

Ingeria socială

Charles Darwin a dat filozofilor ce au vrut ei să audă. Înainte de Darwin ideile erau abstracte, poate reacții la abuzurile și corupția unor instituții și guverne mai timpurii. Darwin a dat viață la filozofia nihilistă, existențialistă, raționalistă. Cu teoria lui a mecanismului selecției naturale, el a putut explica științific – cel puțin în teorie – că la urma urmei nu era nevoie să fie un Dumnezeu Creator. Viața ar fi putut apărea prin ea însăși și după aceea să evolueze fără Dumnezeu.

Știința și filozofia s-au aliat să zdrobească controlul pe care religia îl avea asupra poporului. Cu teoria evoluției – și ramificațiile acelei gândiri – avea să vină cel mai sângeros secol din istoria omenirii.

Marele moralist Victor Frankl, un supraviețuitor dela Auschwitz, a scris: „Dacă noi prezentăm omului o concepție a unui om care nu este adevărată, noi îl putem corupe. Când îl prezentăm ca...un mănunchi de instincte, ca un pion al acțiunii și reacțiilor, un simplu produs al eredității și al ambianței, noi hrănim nihilismul căruia omul modern în orice caz îi este favorabil.

„Am devenit familiar cu ultimul stadiu de corupție în al doilea lagăr de concentrare, Auschwitz. Camerele de gaz dela Auschwitz au fost ultima consecință a teoriei că omul nu este nimic decât produsul eredității și al mediului...Sunt convins absolut că camerele de gaz dela Auschwitz, Treblinka și Maidanek au fost pregătite în final nu într-un minister sau altul din Berlin, dar pe mesele și sălile de conferințe ale oamenilor de știință și al filozofilor nihilști” (*Doctorul și sufletul: Introducere la logoterapie* [The Doctor and the Soul: Introduction to Logotherapy], 1982, p. xxi).

Cuvintele lui Hitler, afișate la Auschwitz cu speranța că rasa omenească nu se va mai coborî niciodată la asemenea sălbăticie, sunt o reamintire sobră a ceea ce se întâmplă când noi refuzăm morala lui Dumnezeu. „Am eliberat Germania de falsurile prostești și degradante ale conștiinței și moralității...Noi vom antrena tineret în fața căruia omenirea va tremura. Vreau oameni tineri capabili de violență – aroganți, neîndurători și cruzi” (Ravi Zacharias, *Poate să trăiască omul fără Dumnezeu?* [Can Man Live Without God?], 1994, p.23).

Supraviețuirea celui mai bine adaptat

Privind înapoi în istorie recentă, putem înțelege cum ideile unui univers fără Dumnezeu, că specia umană a supraviețuit trecutul prin gauntletul supraviețuirii celor mai bine adaptați, că oamenii s-au ridicat la nivele înalte de putere, au condus inevitabil la rușinosul fapt că în prima jumătate a secolului XX au fost mai mulți oameni omorâți de alți oameni decât în toată istoria omenirii până la acel moment. Justificarea pentru cea mai mare parte a acestui măcel a fost ideea selecției naturale inerentă în teoria evoluției lui Darwin.

Aplicarea principului supraviețuirii a celui mai bine adaptat la afacerile umane a ajuns să fie cunoscut ca Darwinism social. Deși în aparență Darwin nu a aprobat extrapolarea teoriei lui de selecție naturală la relațiile sociale, el a susținut că evoluția omului acționează prin războaie și luptă.

„Sunt puțini evoluționiști care au fost jenați de implicațiile sociale ale evoluției și care au accentuat cooperarea (în loc de luptă) ca un factor în evoluție. Alții au zis că a fost aplicată nepotrivit când a fost folosită să apere militarismul și abuzurile sociale.

„Desigur că aplicarea darwinianului supraviețuirii celui mai bine adaptat în afacerile umane de oameni fără scrupule nu a avut nici un efect direct asupra întrebării dacă ființele umane și alte creaturi au evoluat din forme simple de viață. Dar aceste abuzuri au fost aprobate și instigate cu evoluția ca o scuză, și dacă evoluția nu este adevărată se pare cu atât mai tragic” (Bolton Davidheiser, *Evoluția și credința creștină* [Evolution and the Christian Faith], 1969, p. 354).

Viitorul Evoluției

Principiul evoluționist, producându-și fructul ucigător prin cea mai mare parte a secolului 20, fără îndoială că va înflori în secolul XXI. Accentul este acum ca să îmbunătățească genetic omul. Cercetătorii vorbesc acum despre extinderea duratei vieții și eradicarea bolilor cu terapie genetică și implantări de gene. Este o discuție obișnuită de îmbunătățirea abilităților fizice și mintale și atribuirea de talente naturale individuale prin manipularea genelor. În acest moment ne luptăm cu problemele etice, emoționale și legale legate de asemenea practici.

Pe scurt, mulți cred că omul este capabil să-și conducă propria sa evoluție.

Poate că acesta nu este un gând chiar atât de straniu. Este rezultatul natural al omului încercând să-și găsească calea lui spre o viață superioară fără Dumnezeu – și poate chiar noțiunea că prin evoluție artificială omenirea ar putea să învingă moartea și în sfârșit să obțină nemurirea.

Ar fi cu mult mai simplu și sigur ca să crezi în Dumnezeu în primul rând. Omul poate să obțină acum tot ce este bun pentru el – o viață fericită și satisfăcătoare – și, în viitor nemurirea. Dar omul încearcă să obțină acestea în condițiile sale proprii, fără să recunoască sau să se supună Creatorului său. Natura lui naturală egoistă, îl duce să-și satisfacă dorințele, aducându-și asupra lui pedepsele fizice, mintale și emoționale ce rezultă din încălcarea legilor lui Dumnezeu – dar atunci el se întoarce și folosește inteligența dată lui de Dumnezeu ca să încerce să evite să plătească prețul.

Este ironic cât de ferm se ține omul de credința în legi absolute fizice și naturale dar obiectează cu vigoare la însăși ideea că legile spirituale ale lui Dumnezeu sunt la fel de imuabile și de absolute. Când vine vorba despre comportarea sa, cumva găsește un fel ca să explice că Dumnezeu nu există, gândind că aceasta va elimina consecințele. Dar fii fără grijă: Când omenirea încalcă oricare din legile lui Dumnezeu, negând existența lui Dumnezeu în nici un fel nu elimină prețul care trebuie plătit.

Ilustrații:

Ce se întâmplă cu perspectiva morală a omului când îl scoatem pe Dumnezeu din cadru? Sunt unii care îl resping pe Dumnezeu numai ca ei să aibă libertatea de a face cum le place – iindiferent de consecințe?

Mișcarea împotriva lui Dumnezeu care a avut loc în secolul XIX a purtat fructul ei amar în secolul XX aducând două războaie mondiale, ridicarea comunismului ateu și groaznica barbarie împotriva altor ființe omenești.

Întâlnește-L pe Dumnezeu

Poți tu oare să cunoști într-adevăr pe Dumnezeu, care pretinde să fie Creatorul, Dătătorul de viață, Susținătorul universului, Cel care nu face nimic fără un motiv?

Evoluția pretinde că viața există din cauza unei serii de accidente norocoase, că universul a apărut din nimic, și că tot ce vedem nu are nici scop, nici semnificație. Când te uiți la evidența originii universului și presupusa evoluție a vieții, nu poți zice cinstit că știința și rațiunea omenească au oferit alternative acceptabile existenței lui Dumnezeu.

Răspunsurile la întrebările majore ale vieții au fost la îndemână din timpurile strămoșești, date de Biblie. Biblia declară să fie Cuvântul lui Dumnezeu Însuși. Aici s-a dezvăluit pe sine însuși ca Creator și a arătat scopul pentru creația Sa. (Fii sigur să ceri broșura gratuită *Este Biblia Adevărată?* [Is the Bible True]).

Este Dumnezeu taciturn

Scepticii întreabă, „Dacă există un Dumnezeu, de ce nu se dezvăluie?” – ca și cum aceasta ar rezolva toată dezbaterea asupra existenței lui Dumnezeu. Dumnezeu, totuși, știe mai bine. El știe că nici o cantitate de evidență nu-i va convinge pe cei care sunt determinați să nu-L recunoască și să-L accepte.

Aceasta este exact ce ne spune Dumnezeu repetat în Biblie. Nu numai că El s-a dezvăluit scriitorilor din Biblie ca să ne transmită tot ce avem nevoie să știm, dar El s-a dezvăluit tuturor prin creația Sa.

Totuși, adesea noi tragem concluzii greșite din evidența amplă pe care ne-a oferit-o. Cum am văzut mai devreme, oamenii au motive ascunse pentru care vor să refuze să creadă într-un Creator sau un scop mai înalt. Aceasta, cu totul prea convenabil, ne permite să trăim cum ne place fără interferență din partea unei autorități divine.

Falsitatea aceluiași raționament este că Dumnezeu nu va dispărea pur și simplu, astfel ca noi să ne putem satisface dorințele noastre egoiste. Negând legea gravitației numai pentru că noi nu o putem vedea, atinge sau mânuiești înseamnă că gravitatea nu există. În mod similar, negând legile și principiile spirituale la fel de reale și obligatorii pe care Dumnezeu le-a pus în mișcare, nu înseamnă că El și ele au dispărut miraculos. Noi rămânem în final răspunzători Creatorului, care ne-a lăsat o abundență de dovezi despre existența Lui.

Pavel, un apostol care a predicat cu tărie despre adevăratul Dumnezeu într-o lume superstițioasă și politeistă, a vorbit fără dubiu despre consecințele ignorării evidenței Creatorului. „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 1:20).

Pavel ne spune aici că avem evidență amplă a unui Creator, și că noi putem înțelege natura și caracterul Lui, observând creația Lui fizică. El afirmă că evidența este atât de limpede încât orice persoană rațională nu are nici o scuză să conchidă că nu există

Dumnezeu. Oamenii nu au nici o scuză să conchidă că Dumnezeu este orice altceva decât ceea ce este El: veșnic, suprem, atotputernic și infinit de bun. O persoană care pune întrebările corecte și dorește sincer să cunoască răspunsurile va ajunge la aceeași concluzie logică.

Atâta de puternică este evidența pentru Dumnezeu, încât Pavel declară: „Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul, în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, *căci le-a fost arătat de Dumnezeu*” (versurile 18-19).

Deși Dumnezeu și-a dezvăluit clar existența, El recunoaște că sunt unii oameni care ascund adevărul despre El. Dece ar face cineva aceasta? Pavel răspunde, „fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestimate, ca să facă lucruri neîngăduite” (versul 28). Pur și simplu, unii nu vor să recunoască existența lui Dumnezeu ca să poată să trăiască cum vor ei să trăiască și să facă ceea ce vor ei să facă. Aceasta explică de ce omul a folosit talentele de observare și logică date de Dumnezeu să gândească *incorect* și să tragă concluzii *false*.

Pretenția lui Dumnezeu de a fi Creator

Prima declarație din Biblie este clară cu privire la originea noastră finală: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Genesa 1:1). Dumnezeu aici stabilește premisa a tot ce avea să urmeze.

Mai târziu, prin profetul Isaia, El a însumat creația Sa a pământului și a tot ce este pe el: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el” (Isaia 42:5).

Prin Isaia Dumnezeu ne spune să ne uităm la lucrarea Lui din ceruri: „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume, așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.... Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea lui nu poate fi pătrunsă” (Isaia 40:26-28).

Într-o noapte clară putem vedea cu ochii liberi circa 2000 de stele. Acum un secol, astronomii au crezut că galaxia noastră Calea Laptelui, cu bilioanele sale de stele, era întregul univers. Acum ei estimează că sunt cel puțin 100 de bilioane de galaxii, și foarte posibil cu mult mai multe, fiecare cu bilioane de stele. Numărul aproximativ al galaxiilor continuă să crească pe măsură ce noi descoperiri tehnologice ne permit să ne extindem vederea cosmosului.

Ar fi nevoie de supra computere numai ca să facă lista numelor sau a numerelor desemnate, pentru o fracțiune însemnată a acestor stele. Și totuși Dumnezeu declară că El a creat fiecare stea și că poate da seama pentru fiecare dintre ele.

De unde a venit Dumnezeu?

Dumnezeu a anticipat frecvența întrebare pusă de sceptici: „Dacă Dumnezeu a făcut totul, cine L-a făcut pe Dumnezeu?” Notează răspunsul Lui: „înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi” (Isaia 43:10). Dumnezeu nu este legat de timp cum suntem noi. El este „Cel Prea Înalt, a cărui locuință este vecinică”

(Isaia 57:15). Pavel ne spune că Dumnezeu „are nemurirea, care locuiește în lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici unul nu l-a văzut” (1 Timotei 6:16).

Numele cel mai des folosit în Vechiul Testament pentru Dumnezeu, YAHVEH (tradus Domn), înseamnă „Cel Veșnic” sau „Cel care a fost, este și va fi” (Companion Bible, 1990, Apendicele 4).

Acest nume exprimă că Dumnezeu este nemuritor și veșnic. Isus Hristos de asemenea se referă la El însuși ca „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul... Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic” (Apocalipsa 1:8). Universul a avut un început, și Dumnezeu a existat înainte de acel moment. El a existat întotdeauna. Nimic – și nimeni – nu l-a adus în existență.

Creatorul vine pe pământ

Biblia ne spune limpede că Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Isus Hristos, care este chemat de asemenea și Cuvântul (Ioan 1:1-3; vezi de asemenea Coloseni 1:15-17; Evrei 1:1-2). „Și Cuvântul s-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Acela care în fapt a executat actul de formare a pământului, a creat viața pe el, și adus universul în existență din nimic, a venit pe pământ și a trăit între oameni ca o ființă omenească. El „s-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:7).

Creatorul universului a venit în lume și a trăit și a murit ca o ființă omenească obișnuită. Dar El nu a fost un om obișnuit. El a reprezentat pe Tatăl, predicând exact legile și principiile care sunt întruchipate în însuși Tatăl. „...nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis, este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:28-29). Isus și-a trăit viața pe acest pământ întocmai cum ar fi făcut-o Tatăl dacă El ar fi fost pe pământ. El a personificat perfect pe Tatăl, astfel că El a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Isus a propovăduit un mesaj specific: evanghelia, sau noutățile bune, ale Împărăției lui Dumnezeu (Marcu 1:14-15). El a învățat că noi putem deveni o parte din familia lui Dumnezeu și că putem obține nemurirea în acea familie (Matei 5:9, 45; Luca 6:35; 20:36). Dar aceasta cere supunere la legile Împărăției lui Dumnezeu și credință în Împăratul acelei Împărății (Matei 19:16-21; Evrei 11:6).

Cum S-a dezvăluit Dumnezeu pe Sine?

Dacă Dumnezeu este real de ce nu ni se dezvăluie într-o manieră care să șteargă orice dubiu asupra existenței Lui?

În realitate, El a făcut aceasta de multe ori. Relatării martorilor oculari a interacțiunilor și conversațiilor dintre oameni și El au fost înregistrate la timp și au fost păstrate pentru noi în Biblie. Dar satisface asemenea mărturie documentată

pe sceptici și pe zeflemitori? Nici odată nu a făcut-o și nu o va face.

Dacă Dumnezeu acceptă provocarea ca întotdeauna să trebuiască să-și dovedească existența, de ce ar fi nevoie? Ar fi fost necesar pentru El să apară în persoană și să facă un miracol pentru fiecare persoană omenească ce s-a născut vre-odată? Dar nici aceasta nu ar fi suficient să satisfacă pe toată lumea.

În loc, Dumnezeu a hotărât cu mult timp în urmă să producă dovezi solide – în forma lucrărilor Sale, a mărturiei omenești și a profețiilor împlinite – că El este Creatorul viu, inteligent, al universului. Această evidență este convingătoare, puternică și rezonabilă pentru acei ce au urechi de auzit și ochi de văzut. Dar fiecare are de făcut o alegere. El poate să confrunte evidența sau să s-o disprețuiască.

Dezvăluirea de Sine a lui Dumnezeu

Hai să examinăm anele dezvoltării Creatorului Dumnezeu despre Sine omenirii.

Dumnezeu a umblat și a vorbit cu Adam și Eva. Le-a dat instrucțiuni specifice (Genesa 2:15-17; 3:2-3). Și totuși ei au ales să nu se supună și au încercat să se ascundă de El (Genesa 3:8-10).

Mai târziu Dumnezeu și-a găsit timp să stea de vorbă cu fiul lor Cain despre mânia lui egoistă și nerezonabilă (Genesa 4:5-7). Cain a respins sfatul lui Dumnezeu și și-a omorât fratele Abel (versul 8). În loc să-i pară său sincer, Cain a „ieșit din Fața Domnului” (versul 9-16).

Dumnezeu a vorbit cu credinciosul Noah (Genesa 6:13). Noah a fost diferit față de alții cărora Dumnezeu le-apărut. El a urmat instrucțiunile lui Dumnezeu. (Genesa 7:15). La fel fost adevărat cu Avraam. Dumnezeu personal i-a apărut lui Avraam și a avut conversații cu el în câteva ocazii (Genesa 12:1, 7; 13:14; 17:1-3).

Bunăvoința lui Dumnezeu de a se dezvălui lui Moise și poporului vechiului Israel este particular de importantă ca s-o înțelegem. „Domnul vorbea cu Moise față în față, așa cum vorbește un om cu prietenul Lui” (Exodul 33:11). Dumnezeu a încercat să stabilească o relație directă asemănătoare cu Israeliții. Moise a înregistrat ce s-a întâmplat.

„Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului. Eu am stat atunci între Domnul și voi, ca să vă vestesc cuvântul Domnului, căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte” (Deuteronom 5:4-5).

Dar ei au implorat pentru o distanță mai mare. Ei nu au vrut să-I audă vocea. „Tot poporul auzea tunetele și sunetele trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura, și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Exodul 20:18-19). Dumnezeu a vrut să impresioneze poporul cu măreția Lui astfel ca ei să știe că legile Lui vor trebui să fie urmate. Dar ei L-au perceput ca o amenințare. Ei au cerut ca pe viitor Dumnezeu să li se dezvăluie numai prin profetul Lui.

Din acel moment Dumnezeu le-a onorat cererea. El S-a dezvăluit vechiului Israel prin profeții Lui chemați și aleși. El i-a trimis ca să avertizeze poporul Său și să-i încurajeze să-I fie credincioși Lui. Dar mesajele lor au fost nebăgate în seamă.

Dumnezeu dă voie omului să aleagă

Nu a fost ideea lui Dumnezeu să se dea la o parte și să fie în aparență inaccesibil. A fost alegerea omenirii.

Dela începutul existenței omului Dumnezeu a dat poporului libertatea de a alege. El le-a permis să aleagă dacă vor să creadă în El, să accepte cunoștința pe care El ne-o dezvăluie și să I ne supunem Lui – sau nu.

Dumnezeu nu i-a forțat pe Adam și Eva să-I urmeze instrucțiunile Lui. Ei au ales liberi să nu le urmeze. Umanitatea a tot simțit de atunci repercusiunile acelei decizii fatale.

Nici nu a forțat Dumnezeu pe vechiul Israel să I se supună Lui. El a oferit clar Israeliților o alegere: „Iau azi

cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul.” Le-a spus El. „*Alege viața*, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronom 30:19).

Ei L-au auzit cu propriile lor urechi pe Dumnezeu recitând Cele Zece Porunci pe muntele Sinai. Ei au fost martori la minune după minune în călătoria lor din Egipt. Totuși Israelii au uitat repede acele dovezi și au ales să nu bage în seamă modul de viață și binecuvântările ce le oferise Dumnezeu (vezi de asemenea Deuteronom 31:27).

Omenirea a ales continuu să se întoarcă dela dezvoltările lui Dumnezeu, preferând calea care în final duce la moarte și blesteme (Proverbe 14:12; 16:25). Nimic nu s-a schimbat. Noi ne confruntăm cu aceleași două alegeri: Crede pe Dumnezeu și urmează Legile lui, sau nu I te supune.

Secole după ce vechiul Israel a luat-o pe căi greșite, Dumnezeu nu a forțat pe co-naționali lui Hristos să-L accepte ca pe promisiunea Mesia și Fiul al lui Dumnezeu. Chiar în fața minunilor de necrezut, incluzând darea de mâncare la mii (Matei 14:13-21; 15:30-38). Numai 120 au fost convinși suficient ca să formeze inima Bisericii Sale (Faptele Apostolilor 1:15) – deși El avea să adauge mai mulți mai târziu.

Un alt incident dezvoltător a fost răspunsul lui Hristos înviind pe Lazarus dintre morți (Ioan 11). S-au bucurat conducătorii că Isus a adus din nou un om la viață? De loc! „Preoții cei mai de seamă au hotărât să-l omoare și pe Lazăr, căci din pricina lui mulți Iudei plecau dela ei și credeau în Isus” (Ioan 12:10-11).

Refuzând să recunoască această reînviere ca un semn de la Dumnezeu, dușmanii lui Isus au hotărât să distrugă evidența prin complotarea de a ucide pe nevinovatul Lazăr. În cadrul a câtorva zile au reușit să-L aibă răstignit pe Isus.

Mulți oameni cred că sunt cu gândirea deschisă, că ei nu ar fi antagoniști sau predispuși împotriva adevărului. Totuși unii dintre aceiași oameni care au cunoscut minunile lui Hristos au cerut mai târziu sângele Lui. Isus le-a arătat că uni au fost cu inimile atât de împietrite către Dumnezeu că nu ar fi fost convinși nici chiar dacă cineva era ridicat din moarte (Luca 16:31).

Natura omenească nu s-a schimbat. Aceleași idei preconcepute și prejudecăți rămân la fel de adânc înrădăcinate în epoca noastră modernă. Nu este un gând frumos să consideri că o parte semnificativă a omenirii își întărește de bunăvoie gândirea împotriva lui Dumnezeu. Și totuși se întâmplă (2 Petre 3:5). Motivul este simplu de explicat. Felul de gândire natural omenească, este fundamental dușmănos către Dumnezeu (Romani 8:7). Deci o minte influențată de acea atitudine este cu mult mai zeloasă să găsească feluri de raționalizare în jurul evidenței pentru existența Lui.

Dovada absolută a lui Dumnezeu

A dat Dumnezeu vre-odată oamenilor dovadă absolută și necontestabilă a existenței Sale? Va oferi o asemenea dovadă în viitor? Răspunsul este un emfatic **Da**.

La vremea când Dumnezeu a adus vechiul Israel afară din Egipt, El a făcut multe minuni extraordinare care au demonstrat existența Sa, puterea și controlul peste legile naturii. „Domnul a zis lui Moise: „Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima lui și a slujitorilor lui, ca să fac semnele Mele în mijlocul lor, și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu Egiptenii, și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul” (Exodul 10:1-2).

Ei au avut dovada, dar s-a șters repede din mințile lor. Au făcut un vițel

în Horeb. S-au închinat în fața unui chip turnat...Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari..." (Psalmii 106:19-22).

Mai târziu Dumnezeu le-a dat dovadă că El era Dumnezeu prin cuvintele profeților Săi. Profeția împlinită demonstrează cu putere realitatea lui Dumnezeu. El a proclamat: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit” (Isaia 46:9-10). Numai Dumnezeu poate prezice cu precizie marile calamități, ridicarea și căderea imperiilor, și chiar sfârșitul veacului, -- și atunci să le aducă să se întâmple.

Profeția din Biblie este o dovadă a lui Dumnezeu care poate fi verificată cu ușurință. Unul din cele mai simple feluri să verifici veracitatea lor este să examinezi exactitatea profețiilor privitoare la nașterea, viața și moartea lui Isus Hristos. Cu multe secole înainte ca El să se fi născut, uimitoare amănunte despre viața Sa au fost dezvăluite de profeții Iudei. Exactitatea și precizia acelor amănunte confirmă cu tărie adevărul profeției biblice și existența Celui care a inspirat-o.

Profețiile din Daniel deja împlinite sunt atât de amănunțite și

specifice că confirmarea exactității lor ne furnizează de asemenea dovadă incontestabilă a existenței și sincerității lui Dumnezeu. Deși este în afara scopului acestei publicații să explice multele amănunte precise ale acestor și altor profeții împlinite, această informație stă gata la dispoziția ta în broșura noastră gratuită *Este Biblia Adevărată?* [Is the Bible True?].

Mai multe dovezi absolute sunt pe drum

Dumnezeu a promis că va veni timpul – când lumea se așteaptă mai puțin – când întreaga omenire va fi martoră la același fel de evidență miraculoasă a existenței Sale pe care El a arătat-o în vechiul Egipt.

Această intervenție viitoare în afacerile lumii va fi neîndoielnică. Fiecare ochi îl va vedea pe Isus Hristos când se va întoarce (Apocalipsa 1:7; compară cu Matei 24:27-30). Poți citi o explicație clară despre cum intenționează Dumnezeu să-și dezvăluie marea lui putere și glorie cerând copiile tale gratuite ale broșurilor *Trăim în timpul de sfârșit?* [Are We Living in the Time of the End?] și *Tu poți înțelege profeția Bibliei* [You Can Understand Bible Prophecy].

Creatorul ne poartă grijă

A creat Dumnezeu lumea și după aceea a părăsit-o? A lăsat El lumea să continue fără ca să intervină vre-odată în istoria umanității, ca un ceasornicar care a făcut un ceas, l-a întors și după aceea l-a lăsat singur până când eventual s-ar consuma singur?

Dumnezeu într-adevăr poartă grija creației Sale. El are în minte scopul pentru care a creat pământul și viața omenească, și dând oamenilor ocazia pentru nemurire, cu mult înainte de a fi început – de fapt „înainte de vecinicii” (2 Timotei 1:9; Tit 1:2). Aceasta este în complexă contradicție cu teoria fără semnificație a evoluției.

Biblia dezvăluie pe Dumnezeu ca pe unul care poartă destulă grijă pentru cei pe care i-a creat, ca să intervină în folosul lor: „...Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea” (Isaia 46:9-10).

Dumnezeu a intervenit în istorie înainte, așa cum este înregistrat în Biblie. El o va face din nou, dar de data aceasta ca să aducă experiența umană la punctul unde oamenii vor ajunge să-L recunoască pentru cine este El, și vor accepta cunoștința Lui dezvăluită și scopul Lui pentru ei.

Ioan 3:16-17, poate cel mai cunoscut pasaj din Biblie, ne spune "...Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară și să aibă viață vecinică. Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea ci ca lumea să fie mântuită prin El."

Ceea ce este mai fantastic este că Dumnezeu este amestecat până la punctul că El Își va aduce scopul Lui la sfârșitul dorit. Oamenii, făcuți în imaginea lui Dumnezeu, vor avea toate ocaziile ca să cunoască pe Dumnezeu cel adevărat, și să facă o alegere clară, dacă Îi vor accepta oferta pentru viața veșnică sau nu.

Libertatea de a alege

Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege. Vorbind prin Moise națiunii Sale alese, vechiul Israel, El a zis: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. *Alege viața*, ca să trăiești, tu și sămânța ta. (Deuteronom 30:19). Pentru mai mult asupra problemei de ce Dumnezeu ne dă libertatea de a alege citește „Cum s-a dezvăluit Dumnezeu pe Sine?” , pagina 53).

Adam și Eva au luat o decizie hotărâtoare ca să respingă dezvăluirile lui Dumnezeu și să depindă de gândirea lor proprie ca să determine ce e bun și ce e rău. Dumnezeu a permis omenirii să-I respingă cunoștințele dezvăluite. El ne-a dat libertatea să ne formulăm propriile noastre filozofii despre originea și semnificația vieții, și să experimentăm cu feluri de viață, guverne și instituții prin care noi sperăm să aflăm pace durabilă și mulțumire.

Dar a fost un experiment care nu a reușit să ne dea ceea ce am dorit și am căutat. Mii de ani de experimentare cu filozofii și guverne nu au reușit să aducă pacea. Istoria este plină de sânge, asuprire și speranțe distruse.

Experimentul va continua să fie fără succes. Numai prin cunoștința dezvăluită a lui Dumnezeu putem să găsim viață abundentă și binecuvântări generoase – motivul adevărat pentru care ne-a creat Dumnezeu și modul în care ne putem noi împlini țelul.

Concluzia logică

Vedem în jurul nostru o lume care s-a îndepărtat dela cunoștința lui Dumnezeu. Omenirea a format multe societăți, filozofii și idei despre destinul omului fără ajutorul cunoștinței dezvăluite a lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu este interesat în creația Sa, pentru acum este limitat în intervenția Lui pentru că el permite omenirii să învețe din greșelile ei.

Mulți oameni presupun că pentru că această lume este a lui Dumnezeu El trebuie să încerce disperat să-Și impună voința Lui și să convertească omenirea la felul Lui de a gândi. Dar ei observă de asemenea că, dacă acesta ar fi cazul, eforturile lui Dumnezeu ar fi un succes mizerabil pentru că forțele diavolului sunt cu mult mai mult efect.

Simplul adevăr al chestiunii este că Dumnezeu *nu încearcă* să convertească lumea acum la modul său de viață. El permite ca experiența omenească să ajungă singură la concluzie ei logică, inevitabilă.

Ca și copiii care uneori ajung să înțeleagă că soba este fierbinte numai după ce insistă ca s-o atingă, noi adulții adesea trebuie să învățăm lecțiile în modul dificil, prin experiențe dureroase. În repetate rânduri istoria biblică înregistrează pe Dumnezeu

avertizând pe oameni de consecințele refuzului Lui și a modului Lui de viață. „Nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă dela calea voastră cea rea! Pentru ce vreți voi să muriți?...” (Ezechiel 33:11).

Unde ne va conduce decizia comuna a omenirii? La fel cum abandonând cunoștința despre Creatorul Dumnezeu și a legilor Lui, aduce suferință și chinuri unui individ, tot așa aduce suferințe la nivel național și chiar mondial.

Isus Hristos a prezis consecințele inevitabile ale civilizației omenești, separată de Dumnezeu: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost nici odată dela Începutul lumii, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa...” (Matei 24:21-22).

Noi ar trebui să fim treziți de cuvintele lui Isus. Planul lui Dumnezeu permite omului să ajungă până la fârșitul funiei sale, pe marginea anihilării, în experiența omenirii lungă de veacuri. Numai atunci va învăța omenirea lecția – cu greutate-.

(Ca să poți înțelege mai bine aceste trei teme majore și ce rol vor juca conform profeției din Bible cere copiile tale gratuite *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom], *Trăim noi acum timpul de sfârșit?* [Are We Living in the Time of the End?] și *Tu poți să înțelegi profeția Bibliei* [You Can Understand Bible Prophecy]).

Intervenția divină directă

Veștile nu sunt chiar atât de proaste. Veștile bune sunt că Isus Hristos va interveni cu tărie ca să ne împiedice de a ne anihila singuri. Deși profeția Bibliei ne avertizează că rasa umană se îndreaptă spre extincție, și o mare parte a omenirii va pieri, cursa noastră impetuoasă spre dezastru va fi scurtată. Omenirea va fi cruțată, dar nu pentru că cineva a găsit cumva vre-un mod de a ne salva problemele. Va fi numai pentru că Isus se va reîntoarce pe pământ și în sfârșit va pune capăt la ceea ce Biblia numește „acest veac rău” (Galateni 1:4).

Va fi în timpul acestui timp prezis de mare încercare – de o dezordine și un pericol global nemaîntâlnit – că Isus se va reîntoarce. Literal și figurativ va fi ziua cea mai întunecoasă pentru omenire: „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:29-30).

Pentru toți cei care văd Lumea printr-o perspectivă lipsită de Dumnezeu, scena conducând la acel moment va fi contradictorie și confuză. Vor vedea un om vrând să fie considerat bun, dar luptându-se cu o natură care încă găsește că e prea ușor să asuprești și să cauzezi suferință altor ființe umane. Ei vor vedea dezastre naturale înfricoșătoare luând viețile a zeci de mii de oameni, și aducând durere și pierderi de nemăsurat la nenumărate alte mii, și în același timp nesesizând grija lui Dumnezeu.

Dacă o problemă este rezolvată, alte zece răsar să-i ia locul. Oamenii vor striga către Dumnezeu, întrebându-se unde este el. Dar răspunsul simplu este că omenirea va culege rezultatul tragic al scoaterii lui Dumnezeu din cadru. Ei vor trebui să învețe lecția că nu există nici un răspuns fără a se întoarce la Dumnezeu, căutând instrucțiunile Lui de cum să trăim și să împlinim scopul Lui pentru viață.

Dumnezeu le dă acum unora ocazia să-și împlinească destinul lor. Dacă tu ai curajul să respingi filozofia insignificației și să te întorci la Creatorul tău căutându-I voința în viața ta, poți deveni parte din cei care înving lumea prezentă rea și vei lua parte la

domnia lui Hristos după ce El se va reîntoarce să stabilească Împărăția Sa (Apocalipsa 3:21, 20:4,6).

Vestea bună este că Dumnezeu va răspunde cu putere întrebării dacă El există. Toată lumea va cunoaște pe adevăratul Dumnezeu, închinându-I-se lui și învățând legile Lui drepte și sfinte. „Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul.” Căci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” (Evrei 8:11; Ieremia 31:34).

Omenirea în sfârșit va găsi pace și mulțumirea pe care am căutat-o pentru atâta timp.

O relație cu Creatorul

Poți tu într-adevăr să-L cunoști pe Dumnezeu? Primul pas este ca să fi dispus să recunoști evidența pe care El ne-a dat asupra existenței Sale. După cum am discutat în această publicație, El ne dă suficiente dovezi, dacă noi suntem dispuși să le vedem și să le recunoaștem. Noi putem trage multe concluzii despre El, din ce vedem în Univers și în lumea din jurul nostru. Noi atunci putem face pasul următor, în căutarea unei relații cu Creatorul nostru.

Regele David a gândit corect când a observat minunățiile creației lui Dumnezeu. El a ajuns la cel puțin două concluzii importante în observațiile sale. Prima, el a conchis că ființa care a creat universul și ne-a dat nouă viață trebuie să aibă un scop mare pentru noi. „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor tale – luna și stelele pe care le-ai făcut. Îmi zic ce este omul, ca să Te gândești la el, și Fiul omului ca să-l bagi în seamă?” (Psalm 8:3-4).

A doua, el a conchis că o ființă care a prezidat peste o asemenea creație este dreaptă în tot ceea ce face, și că El este Unul în care putem avea încredere. Psalmul 19 arată că David a înțeles aceasta. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru. O noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvine, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginea lumii” (Psalm 19:1-4).

David a înțeles că atunci când ne uităm spre ceruri, noi putem percepe acest adevăr singur-evident vorbindu-ne la fel de clar ca și cum o altă persoană ne-ar vorbi față în față. Acest mesaj este disponibil fiecărei persoane, peste tot, și este înțeles de fiecare indiferent de limbă. Există un mare Creator și El este infinit mai mare decât orice ne putem imagina noi.

David ne vorbește de măreția lui Dumnezeu, că: „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită...mărturia lui Dumnezeu este adevărată...Orânduiriile lui Dumnezeu sunt fără prihană...poruncile lui Dumnezeu sunt curate...frica de Domnul este curată...judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte” (Psalm 19:7-9).

În multe împrejurări David s-a minunat despre întinderea vastă a galaxiei Căii Laptelui strălucind în cerul nopții. În timpul anilor lui de păstor el a avut timp să studieze și să se minuneze de complexitatea naturii. El s-a inspirat din experiențele sale timpurii ca să ajungă la concluziile profunde despre Creatorul său.

Tu poți considera aceleași întrebări, privește la aceleași dovezi și să ajungi la aceleași concluzii logice. Tu poți fi mișcat de ce vezi cu proprii tăi ochi, și să decizi să accepți oferta lui Dumnezeu de a stabili o relație personală cu tine. Dacă tu o faci, vei fi făcut primul pas spre locuirea în eternitate cu El. Noi am vrea să te ajutăm în această cercetare.

Noi vom fi bucuroși să-ți trimitem mai multe informații despre aceste subiecte vitale. Pentru început, noi recomandăm ca tu să ceri copiile tale gratuite ale „*Care este destinul tău?*” [What is your destiny?], „*Calea spre Viața Veșnică*” [The Road to Eternal Life] and „*Cele Zece Porunci*” [The Ten Commandments]. Pentru ca să înțelegi Biblia mai bine și ca să dovedești că este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu cere „*Este Biblia adevărată?*” [Is the Bible True?] și „*Cum să înțelegi Biblia*” [How to understand the Bible]. Noi de asemenea recomandăm să te înrolezi în cursul nostru gratis, 12 lecții, *Curs de Studiu al Bibliei* [Bible Course Study] astfel ca tu să poți învăța mai multe despre Dumnezeu Creatorul și scopul lui pentru tine.

Un Dumnezeu nelegat de spațiu și timp

Dacă există un Dumnezeu de ce nu Îl vedem, auzim sau pipăim? Este o întrebare simplă și rezonabilă. Dar răspunsul depășește orice logică, raționament sau experiență omenească.

Noi cunoaștem lucrurile prin simțurile noastre fizice. Cu ochii capturăm lumina reflectată de obiectele fizice. Cu urechile prindem vibrațiile undelor sonore. Cu degetele evaluăm textura și tăria obiectelor pe care le atingem.

Noi trăim într-o lume fizică cu cele patru dimensiuni de spațiu și timp: lungime, lățime, înălțime și timp. Dumnezeu din Biblie, însă, se află într-o dimensiune diferită – tărâmul spiritual – dincolo de puterea de a ajunge a simțurilor fizice. Nu este vorba că Dumnezeu nu este real, dar este o chestiune că El nu este limitat de legile și dimensiunile fizice care guvernează lumea noastră (Isaia 57:15). El este spirit (Ioan 4:24).

Notează ce ne dezvăluie Biblia despre acest Dumnezeu care nu este legat de spațiu și timp.

Isus Hristos a avut un corp fizic. Ca al nostru, a fost supus rănirii, durerii și morții. Cele patru Evanghelii înregistrează că a fost biciuit și răstignit. Câțiva dinte discipolii lui i-au luat trupul brutalizat și l-au învelit în fâșii de cârpe și

L-au sigilat într-o criptă. Nu a fost nici un dubiu ca Isus din Nazaret era mort. Corpul I-a zăcut în criptă timp de trei zile și trei nopți, păzit de un detașament de sentinele.

Dar nu a continuat să rămână tot așa. O mică zarvă a izbucnit trei zile mai târziu, când câțiva dintre discipolii Lui au venit la mormânt dar l-au găsit gol. Ei urmau să aibă o surpriză și mai mare.

În acea seară, discipolii s-au adunat într-o cameră, cu ușile bine închise, pentru că le era frica pentru viețile lor, când deodată, „a venit Isus, a stat în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!” (Ioan 20:19). Învățătorul lor iubit, pe care îl văzuseră omorât și pus în criptă, deodată s-a materializat într-o cameră încuiată și i-a salutat. Hai să considerăm că El ar fi fost un impostor, El le-a arătat găurile făcute de piroane în mâinile sale și rana lăncii din latura Sa.

Înviatul Isus nu mai era legat de factorii fizici. El a intrat fără efort într-o cameră închisă și s-a dezvăluit discipolilor Săi. Ei au recunoscut imposibilitatea unui trup fizic să treacă prin zidurile fizice. Opt zile mai târziu El a repetat această minune pentru beneficiul discipolului Toma, care nu fusese de față la apariția de mai devreme. (Ioan 20:26). Câțeva zile mai târziu, într-o altă minune, El a sfidat legea gravitației și s-a înălțat la cer în vederea

tuturor discipolilor Săi (Faptele Apostolilor 1:9).

Scripturile dezvăluie că Dumnezeu se află în afara limitelor de timp cum le cunoaștem noi (Isaia 57:15). Noi citim că destinul nostru extraordinar a fost plănuțit „înainte de începutul timpului”(2 Timotei 1:9; Tit 1:2) și „înainte de crearea lumii” (Efeseni 1:4; 1 Petre 1:20).

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care nu se văd” (Evrei 11:3). Cu alte cuvinte, universul fizic pe care îl vedem, auzim, simțim și îl trăim, a fost creat nu din material care a existat, ci dintr-o sursă independentă de dimensiunile fizice ale lungimii, lățimii, înălțimii și timpului.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos nu s-a dezvăluit oamenilor niciodată. Scripturile sunt o cronică a interactivității lui Dumnezeu – de grijă și preocupare – față de bărbați, femei și copii de a lungul veacurilor.

Mulți oameni resping Biblia, și Evangheliile în special, pentru că descriu multe întâmplări miraculoase: vindecări dramatice, învieri, foc din cer și visuri

spectaculoase, numai ca să numim câteva. Ei cred că aceste lucruri sunt imposibile pentru că sfidează experiența omenească și legile care guvernează existența noastră fizică. Ei conclud că relatările biblice ale acestor lucruri nu pot fi adevărate.

Este Regretabil că ei nu reușesc să considere că Scripturi, ca acelea pe care abia le-am citit, care dau mărturie că Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, pot opera dincolo de limitele legilor fizice care guvernează universul. Minunile înregistrate în Biblie au fost acte ale lui Dumnezeu care temporar au anulat efectele legilor fizice. Un Dumnezeu care poate aduce în existență un univers, cu siguranță că poate face minuni asemănătoare cu acelea găsite în Scripturi.

Unde ne aduce aceasta? Vom crede noi pe nenumărații martori pe care Dumnezeu i-a produs sau vom insista pentru o dovadă pe care să ne-o dea El nouă personal, înainte ca noi să credem. Cuvintele lui Isus adresate lui Toma sunt cu siguranță intenționate pentru noi: „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

Fereastra noastră de oportunitate

Mai aproape ca niciodată de sfârșitul acestei epoci prezente de rău, noi avem o fereastră de oportunitate neobișnuită ca să căutăm scopul ascuns al existenței noastre, să ne găsim calea înapoi la Dumnezeu.

Pe scurt, omenirea are nevoie disperată să se împace cu Dumnezeu (Isaia 59:1-14). Sunt păcatele noastre, abandonarea noastră a legilor lui Dumnezeu, care ne stau în drum. Numai când noi de pocăim de înfăptuirea lucrurilor contrarii instrucțiunii lui

Dumnezeu, putem să cunoaștem o relație adevărată cu Creatorul nostru. Noi avem nevoie să aflăm la ce se așteaptă El dela noi. Noi nu trebuie să ne distanțăm de prezența lui Dumnezeu așa cum au făcut-o Israelii pe muntele Sinai.

Ce ne sfătuiește El să facem? Răspunsul este direct: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55:6-7).

Biblia se referă la sfatul dat aici ca pocăire – ca întorcându-ne dela felul nostru de a face lucrurile, și fructele amare pe care aceste căi le aduc, și predându-ne lui Dumnezeu ca să începem să trăim conform căilor Lui. Dumnezeu „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17:30). (Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă să te pocăiești, solicită copia ta gratuită a broșurii *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life]).

Dumnezeu vrea să ne arate calea de ieșire din dificultățile și mizeria noastră și să ne acorde înțelegerea și extraordinara cunoaștere a planului Său pentru noi. „Cheamă-Mă și ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoști” (Ieremia 33:3). El îi va răsplăti pe cei care Îl caută cu întreaga lor inimă.

În epoca noastră de informații, din păcate nouă ne lipsește cea mai

importantă informație dintre toate, cunoștința lui Dumnezeu. El vrea să ne-o descopere, dar noi trebuie să o acceptăm și să facem noi înșine cercetările cuvenite.

În concluzia finală, „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Dumnezeu se oferă să ajute Biserica Sa, Corpul spiritual pe care El îl descrie ca, „stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15). El ne încurajează să „creștem în harul și în cunoștința” minunatelor adevăruri din Biblie (2 Petre 3:18). Membrii Bisericii Unite a lui Dumnezeu, editorii acestei broșuri, s-au obligat să împlinescă îndemnul lui Hristos ca să ducă mesajul adevărului lui Dumnezeu lumii și să arate oamenilor calea Lui de viață (Matei 24:14; 28:18-20). Noi te primim să participi la munca sa și să descoperi adevărul despre Dumnezeu.

Ilustrații:

Dumnezeu a oferit o relație directă vechiului Israel dar Israeliții au refuzat. La muntele Sinai ei au cerut o distanță mai mare între ei și Dumnezeu.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca ,
E-mail: info@ucg.org

Caraibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenya, P.O. Box 75261, Nairobi
00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritius@ucg.org

Africa de Sud (și Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa,
Telefon/Fax: 043-748-1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257,
Chichiri, Blantyre 3, Malawi.
E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265,
Shomolu, Lagos, Nigeria.
Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Telefon: (02) 226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God, Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare.
Telefon Celular: 011716273
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God
P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444
Cell/text: (+63)-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNIELE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are preoți și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Isus Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Preoții noștri sunt dispoziție pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibray/easteuropean/index.htm